

SVÄRDSRITEN

SJUNDE BOKEN AV TROLLKARLENS RING

MORGAN RICE

Trollkarlens Ring

Morgan Rice

Svärdsriten

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Svärdsriten / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Trollkarlens Ring)

I SVÄRDSRITEN (del 7 av Trollkarlens ring), kämpar Thor med sitt förflutna, med vetskapen om vem som är hans far och frågan om han ska avslöja sin hemlighet. Han är åter Ringen, har Mycoples vid sin sida och Ödessvärdet i sin hand, och han är fast besluten att utkräva hämnd av Andronicus armé och befria sitt land – och äntligen fria till Gwendolyn. Men han blir snart varse att makter större än honom själv kan ställa sig i vägen. Gwendolyn återvänder och anstränger sig för att bli den härskare som hon är förutspådd att vara och använder sin klokhet för att ena rikets splittrade styrkor och fördriva Andronicus för gott. Hon återförenas med Thor och sina bröder och är tacksam för en paus i allt våld och ett tillfälle att fira den återvunna friheten. Men saker ändrar sig snabbt – alltför snabbt – och innan hon vet ordet av vänds hennes liv uppochner igen. Hennes storasyster, Luanda, blir en bitter fiende och rival om tronen, samtidigt som kung MacGils bror anländer med sin egen armé för att själv ta kontroll. Överallt finns spioner och tjuvar, och Gwendolyn lär sig att ingenting är säkert för en drottning. Reece får äntligen chansen att låta kärleken till Selese blomstra, men samtidigt återkommer hans älskade från förr och han slits mellan de båda. Men tiden för vila ersätts snart av tid för strid igen, och Reece, Elden, O'Connor, Conven, Kendrick, Erec och till och med Godfrey ställs inför svårigheter som de måste övervinna om de ska överleva. Striden för dem till Ringens alla hörn, och det blir en kamp mot tiden där de måste fördriva Andronicus och rädda sig från att förgöras fullständigt. Mäktiga och oväntade krafter kämpar om kontroll över Ringen, och Gwen inser att hon är tvungen att göra vad som än krävs för att återfinna Argon och föra honom tillbaka. I en sista, chockerande vändning i historien tvingas Thor inse att även om hans krafter är enorma, så har han också en hemlig svaghet – och den kan mycket väl innebära hans fall. Kommer Thor och de andra att lyckas befria Ringen och besegra Andronicus? Blir Gwendolyn den drottning som riket behöver? Vad händer med Ödessvärdet, Erec, Kendrick, Reece och Godfrey? Och vilken är egentligen Alistairs hemlighet? SVÄRDSRITEN erbjuder ett sofistikerat världsbygge och spännande karaktärer. Det är en storslagen berättelse om vänner och älskande,

rivaler och friare, riddare och drakar, intriger, politiska ränker, om att bli vuxen och
brustna hjärtan, ambitioner och svek. Det är en berättelse om mod, om att finna sitt
öde och om trolldom. Det är fantasy som för läsaren till en helt oförglömlig värld
och som tilltalar alla åldrar och båda kön.

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITEL ETT	11
KAPITEL TVÅ	13
KAPITEL TRE	15
KAPITEL FYRA	19
KAPITEL 5	21
KAPITEL SEX	24
KAPITEL SJU	28
KAPITEL ÅTTA	31
KAPITEL NIO	34
KAPITEL TIO	37
KAPITEL ELVA	41
Конец ознакомительного фрагмента.	42

Morgan Rice

Svärdsriten (Sjunde Boken Av Trollkarlens Ring)

Översättning Magitte Krogh

Om Morgan Rice

Morgan Rice är den storsäljande författaren av THE VAMPIRE JOURNALS, en serie för unga vuxna med hittills elva böcker; THE SURVIVAL TRILOGY, en postapokalyptisk thriller med hittills tre böcker, och den storslagna försäljningssuccén, fantasyserien TROLLKARLENS RING, med hittills tretton böcker.

Morgans böcker finns både som ljudböcker och i tryck och har hittills översatts till tyska, franska, spanska, portugisiska, japanska, kinesiska, svenska, holländska, turkiska, ungerska, tjeckiska och slovakiska (och med översättningar till fler språk på väg).

OMVÄND (bok #1 av En vampyrs dagbok), ARENA ETT (bok #1 av Överlevnadstrilogin), HJÄLTARS VÄG (bok #1 av Trollkarlens ring) och DRAKARS GRYNING (bok #1 av Konungar och häxmästare), kan alla laddas ned gratis!

Morgan älskar att höra från sina läsare! Besök www.morganricebooks.com och skriv upp dig på maillistan, få en gratis bok och andra gratisprylar, ladda ned appen med de senaste, exklusiva nyheterna. Håll kontakten på Facebook och Twitter!

Sagt om Morgan Rice

"En livfull fantasi som väver in inslag av mystik och intriger i sin berättelse. HJÄLTARS VÄG handlar om skapandet av mod och om att förverkliga en livsuppgift som leder till tillväxt, mognad och kompetens ... För de som söker saftiga äventyr, förkämpar, knep och påhitt, och spännande handling, har denna bok en kraftfull uppsättning av sammanträffanden som fokuserar bra på Thors utveckling, från ett drömmande barn, till en ung vuxen som står inför omöjliga odds för överlevnad ... Detta är en lovande början av vad som ser ut att vara en episk serie för unga vuxna."

Midwest Book Review (D. Donovan, eBoks granskare)

"TROLLKARLENS RING har alla ingredienser för en omedelbar succé: konspirationer, komplotter, mysterier, tappra riddare och kärleksförhållanden fyllt med brustna hjärtan, bedrägerier och svek. Den kommer att underhålla dig i timmar, och kommer att tillfredsställa alla åldrar. Rekommenderas för alla äventyrs/fantasi- läsare, att ha i sitt bibliotek."

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

"Rices underhållande episka fantasi [TROLLKARLENS RING] innehåller klassiska drag av en genre—starkt inspirerad av det forntida Skottland och dess historia, och en bra känsla för hovets intriger."

-Kirkus Reviews

"Jag älskade hur Morgan Rice byggde Thor karaktär och den värld han lever i. Landskapet och de varelser som flackar där, är mycket väl beskrivet ... Jag njöt av [komplotten]. Den var kort och härligDet var precis rätt mängd karaktärer, så jag inte blev förvirrad. Det finns äventyr och

upprörande moment, men de våldsmoment som skildras, är inte alltför groteska. Boken skulle vara perfekt för en tonåring att läsa... Början av något utomordentligt bra, är här ... ”

--*San Francisco Book Review*

"I denna actionfyllda första bok i den episka fantasiserien TROLLKARLENS RING (som för närvarande innehåller 14 böcker), introducerar Rice läsarna till den 14-åriga Thorgrin" Thor "McLeod, vars dröm är att gå med i Silvergardet, eliten av riddare som tjänar kungen Rice författarskap är pålitligt och inledningen är spännande. "

--*Publishers Weekly*

"[HJÄLTARS VÄG] är en snabb och lättläst bok. Slutet på kapitlen, får dig att fortsätta läsa för att se vad som händer närmast och du vill inte lägga ifrån dig boken. Det finns några stavfel i boken och några namn är förväxlade, men det betyder inte att du distraheras från den övergripande berättelsen. Slutet av boken. fick mig att vilja läsa nästa bok omedelbart och det är precis vad jag gjorde. Alla nio i serien av TROLLKARLENS RING, kan nu köpas på Kindle butikerna och HJÄLTARS VÄG är för närvarande gratis för att komma igång! Om du letar efter ett något snabbt och roligt att läsa på semestern, är den bok ett bra val."

--*FantasyOnline.net*

Böcker av Morgan Rice

KONUNGAR OCH HÄXMÄSTARE DRAKARNAS GRYNING

TROLLKARLENS RING
HJÄLTARS VÄG (Book #1)
KONUNGARS MARSCH (Book #2)
/ DRAKARS ÖDE (Book 3)
EN KAMP OM ÄRA (Book #4)
ÄRANS LÖFTE (Book #5)
ETT TAPPERT ANFALL(Book #6)
SVÄRDSRITEN (Book #7)
VAPENGÅVAN(Book #8)
BESVÄRJELSERNAS HIMMEL (Book #9)
ETT HAV AV SKÖLDAR(Book #10)
STÅLFURSTEN(Book #11)
ELDENS RIKE(Book #12)
DROTTNINGARS VÄLDE(Book #13)
BRODERSEDEN (Book #14)
DÖDLIGAS DRÖM (Book #15)
RIDDARES DUST (Book #16)
STRIDENS GÅVA (Book #17)

ÖVERLEVADSTRIOLOGIN
ARENA ETT: SLAVJÄGARNA(Book #1)
ARENA TVÅ(Book #2)

THE VAMPIRE JOURNALS / EN VAMPYRS DAGBOK
OMVÄND(Book #1)

- ÄLSKAD(Book #2)
- FÖRRÅD(Book #3)
- ÄMNAD (Book #4)
- ÅTRÅDD(Book #5)
- TROLOVAD(Book #6)
- VIGD(Book #7)
- FUNNEN(Book #8)
- ÅTERUPPSTÅNDEN(Book #9)
- BEGÄRD(Book #10)
- DÖMD(Book #11)

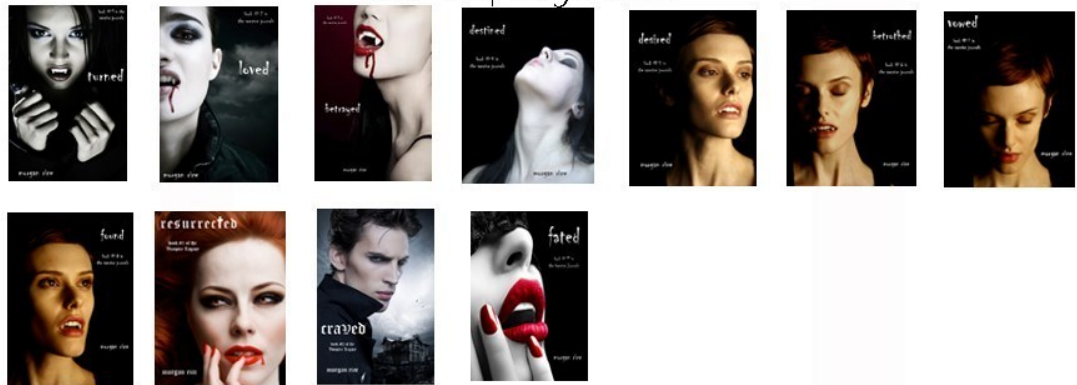
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Lyssna på serien TROLLKARLENS RING i talboks form!

Copyright © 2013 av Morgan Rice

Alla rättigheter förbehålls. Utöver vad som tillåts enligt U.S. Copyright Act 1976, så får inga delar av denna publikation reproduceras, distribueras eller överföras i någon form eller några medel, lagras i databas eller annan lagring, utan författarens tillåtelse.

Denna e-bok medför enbart rätt till din personliga läsning. E-boken får inte säljas vidare eller ges bort till andra. Om du önskar dela med dig av boken, vänligen köp ytterligare en kopia avsedd för mottagaren. Om du läser denna bok utan att själv ha köpt den, eller om den inte var köpt enbart för dig, vänligen återlämna den och köp ditt eget exemplar. Tack för att du respekterar författarens hårda arbete med boken!

Boken är ett skönlitterärt verk av fiktion. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, tillställningar och händelser är produkter av författarens fantasi eller använda med skönlitterära ändamål. Eventuella likheter med verkliga personer, levande eller döda, är fullkomligt slumpartade.

Upphovsrätt för omslagsbilden tillhör Unholy Vault Designs och brukas enligt licens från Shutterstock.com.

*"Vad är det som du skulle avslöja för mig?
Om det är något mot det allmännas bästa,
Ställ ära i ena ögat och död i det andra,
Och jag kommer att se på båda likgiltigt,
Låt gudarna så sporra mig som jag älskar
Ärans namn mer än jag fruktar döden."*

*--William Shakespeare
Julius Caesar*

KAPITEL ETT

Thorgrin red på ryggen av Mycoples när hon flög över den utspridda landsdelen av Ringen, på väg söderut, någonstans mot Gwendolyn. Thor grep om Ödessvärdet när han tittade ner och såg att nedan bredde den oändliga vidden ut sig av Andronicus armé med miljoner män, och täckte Ringen som en svärm gräshoppor. Han kände Svärdet pulsera i hans handflata och visste vad det var det uppmanade honom att göra. Skydda Ringen. Kör ut inkräktarna. Det var nästan som om Svärdet befallde honom—och Thor var bara glad att lyda.

Mycket snart skulle Thor cirkulera tillbaka och låta var och en av angriparna betala. Nu när Sköld var återställt, Andronicus och hans män var instängda; inga fler av Kejsarens förstärkningar kunde infiltreras, och Thor skulle inte vila förrän han hade dödat dem alla.

Men ännu var tiden inte inne för dödandet. Thors första angelägenhet var hans enda sanna kärlek, den kvinna han hade trånat efter ända sedan hade lämnat dessa gränser: Gwendolyn. Thor längtade efter att se på henne igen, att hålla om henne, att veta att hon var vid liv. Inanför hans skjorta kände han sin mors ring, och han kunde knappt vänta med att erbjuda den till Gwen, att bekänna sin kärlek, att fria till henne. Han ville att hon skulle veta att ingenting hade förändrats mellan dem, oavsett vad som hade hänt henne. Han älskade henne fortfarande lika mycket, även ännu mer—och han ville att hon skulle få veta detta.

Mycoples vrålade försiktigt, och Thor kunde känna vibrationerna genom hennes fjäll. Han kände, att Mycoples också var ivrig att nå Gwendolyn, innan något hände henne. Mycoples duckade och slingrade sig in och ut ur molnen, flaxande med sina stora vingar, och hon verkade förnöjd med vara här, inne i Ringen, bärande på Thor. Deras band bara växte sig starkare och starkare, och Thor kände att Mycoples delade alla hans tankar och önskningar. Det var som att rida på en förlängning av honom själv.

Thors tankar skiftade från Gwendolyn när han flög in och ut ur molnen. Den tidigare drottningens ord dominerade hans tankar, återvände gång på gång till honom, och Thor föredrog att stänga dem ute. Hennes avslöjande smärtade honom mer än vad han kunde föreställa sig. Andronicus? Hans fader?

Det kunde inte vara så. En del av Thor hoppades att det var bara en nytt grymt hjärnspratt av den tidigare drottningen, när han, trots allt, hade hatat honom från början. Kanske hade hon velat implantera falska tankar i hans hjärna bara för att störa honom, för att hålla honom borta från sin dotter, oavsett orsak. Thor ville desperat tro att det var den enda anledningen.

Men innerst inne, hade hon talat de ord, som fått resonans inom Thor kropp och själ. Han kände att det var sant. Så mycket som han än skulle vilja tro något annat, i den stunden hon yttrade det, visste han att Andronicus faktiskt var hans fader.

Tanken följde Thor som en mardröm. Han hade alltid hoppats och bett, någonstans i bakhuvudet, att kung MacGil var hans far och på något sätt att Gwen inte var hans riktiga dotter, så att de kunde vara tillsammans. Thor hade alltid hoppats att den dagen han fått vetskap om vem hans fader verkligen var, skulle alla bitar falla på plats, och hans öde skulle framstå kristallklart.

Att få veta att hans fader inte var en hjälte var en sak. Han kunde acceptera det. Men att lära sig att hans fader var ett monster—det värsta av alla monster—den mannen, som Thor mer än något annat ville döda, det var för mycket att bearbeta. Thor bar på Andronicus blodslinje. Vad betydde det för Thor? Betydde det att han, Thor, var förutbestämd att bli ett monster, också? Innebar det att han hade en strimma av ont blod lurande i hans ådror? Var han förutbestämd att bli som honom? Eller var det möjligt att han kunde vara annorlunda än honom, trots deras gemensamma blod? Kunde ödet färdas genom blodet? Eller avgjorde varje generation sitt eget öde?

Thor kämpade också för att förstå vad allt detta betydde för Ödessvärdet. Om legenden var sant —att endast en MacGil kunde svinga det—betydde det att Thor var en MacGil? Om ja, hur kunde Andronicus då möjligen vara hans fader? Såvida inte Andronicus, på något sätt, var en MacGil?

Värst av allt, hur kunde Thor någonsin dela denna nyhet med Gwendolyn? Hur kunde han säga till henne att han var son till hennes mest hatade fiende? Av mannen som hade fått henne attackerad? Visst skulle hon hata Thor. Hon skulle se Andronicus ansikte varje gång hon såg Thors. Och ändå måste Thor berätta det för henne, han kunde inte hålla denna hemlighet från henne. Skulle det förstöra deras relation?

Thors blod kokade av ilska. Han ville vifta bort att Andronicus var hans fader, för att han gjort detta mot honom. När de flög, tittade Thor ner och avsåkte marken. Han visste Andronicus var där nere någonstans. Snart nog skulle han möta honom ansikte mot ansikte. Han skulle hitta honom. Konfrontera honom. Och han skulle döda honom.

Men först måste han hitta Gwendolyn. När de korsade Södra Skogen, anade Thor att hon var nära. Han hade en värk i bröstet som en föraning att något hemskt skulle hända henne. Han manade på Mycoples att flyga snabbare och snabbare, med känslan av att varje stund kunde vara hennes sista.

KAPITEL TVÅ

Gwendolyn stod ensam vid det övre räcket av Tillflyktens torn, klädd i de svarta kläder som nunnorna hade gett henne, kände redan som om hon hade varit där för alltid. Hon hade blivit hälsad under tystnad, av bara en nunna, hennes guide, talade, bara en gång, för att instruera henne om reglerna för denna plats: det fick inte förekomma några samtal, ingen interaktion med någon av de andra. Varje kvinna bodde här i sitt egna, separata universum. Varje kvinna ville vara ifred. Detta var ett torn för tillflykt, en plats för dem som sökte helandet. Gwendolyn skulle vara säker här från allt ont i världen. Men också ensam. Fullständigt ensam.

Gwendolyn förstod alltför väl. Hon ville bli lämnad ifred.

Hon stod där nu, på toppen av tornet, tittande på den vidsträckt utsikten över trädtopparna i Södra Skogen i Ringen, och kände sig mer ensam än någonsin tidigare. Hon visste att hon måste vara stark, att hon var en kämpe. En kungens dotter, och hustru—eller nästan hustrun—till en stor krigare.

Men Gwendolyn var tvungen att erkänna att så mycket som hon längtat efter att vara stark, var hennes hjärta och hennes själ fortfarande sårad. Hon saknade Thor oerhört och fruktade att han aldrig skulle återvända till henne. Och även om han gjorde det, när han väl fått veta vad som hade hänt henne, fruktade hon att han aldrig skulle vilja vara med henne igen.

Gwen kände sig också urholkad av att veta att Silesia hade förstörts, att Andronicus hade vunnit, och att alla hon brydde sig om hade redan fångats eller dödats. Andronicus var överallt nu. Han ockuperade hela Ringen och det fanns ingenting kvar att återvända till. Gwen kände hopplöshet, utmattning; alldeles för utmattad för någon i hennes ålder. Värst av allt, kände hon som om hon hade svikit alla; hon kände det som om hon redan hade levt för många livstider, och hon ville inte uppleva några fler.

Gwendolyn tog ett steg framåt, upp på avsatsen, av den yttersta kanten av räcket, längre ut än man skulle stå. Hon lyfte armarna långsamt och höll sina händer ut åt sidan. Hon kände en kall vindpust, den iskalla vinterns vindar. Dessa tog henne ur balans och hon svajade på kanten av avgrunden. Hon tittade ner och såg de branta rasen nedan.

Gwendolyn tittade upp mot himlen, och tänkte på Argon. Hon undrade var han var, instängd i sitt eget universum, avtjänande sitt straff, för hennes skull. Hon skulle ge vad som helst för att se honom nu, för att höra hans visdom en sista gång. Kanske det skulle det rädda henne, få henne på andra tankar.

Men han var borta. Han, också, hade fått betala ett pris och kunde inte återvända.

Gwen slöt ögonen och tänkte en sista gång på Thor. Om han bara hade varit här, hade det kunnat förändra allt. Om bara hon hade haft *en enda* överlevande person i världen som verkligen älskade henne, då kanske det skulle ha givit henne en anledning att fortsätta att leva. Hon kikade bort mot horisonten, i hopp bortom allt förnuft att se Thor. När hon såg in i de snabbt rörliga molnen, tyckte hon att hon hörde ett dovt ljud, någonstans i fjärran, vrålet från en drake. Det var så långt borta, så lågt, att hon måste ha inbillat sig detta. Det var bara hennes hjärna som spelade henne ett spratt. Hon visste att ingen drake kunde vara där, på Ringens insida. Precis som hon visste att Thor var långt borta, förlorad för alltid i Imperiet, på någon plats från vilken han aldrig skulle återvända.

Tårar rann nerför Gwen kinder när hon tänkte på honom, på det liv de kunde ha haft. Av hur nära de hade stått varandra en gång. Hon föreställde utseendet av hans ansikte, ljudet av hans röst, hans skratt. Hon hade varit så säker på att de skulle vara oskiljaktiga, att de aldrig skulle bli åtskilda av någonting.

"THOR!" Gwendolyn kastade tillbaka huvudet och grät, svajande på avsatsen. Hon ville att han skulle komma tillbaka till henne.

Men hennes röst ekade i vinden och bleknade bort. Thor var borta en i en annan värld.

Gwendolyn böjde sig ner och höll i amuletten Thor hade givit henne, den som hade räddat hennes liv en gång. Hon visste att hennes enda chans hade förbrukats. Nu, fanns det inga fler chanser.

Gwendolyn tittade ner över kanten och såg sin fars ansikte. Han var omgiven av vitt ljus, och log emot henne.

Hon lutade sig fram och sträckte ut en fot över kanten, slöt ögonen på grund av vinden. Hon svävade där, fångad mellan två världar, mellan de levande och de döda. Hon var perfekt balanserad, och hon visste att nästa vindpust skulle fatta beslutet för henne i vilken riktning hon skulle gå.

Thor, tänkte hon. Förlåt mig.

KAPITEL TRE

Kendrick red före MacGils stora och växande armé, bestående av Silesianer och befriade landsmän från Ringen, som alla rusade ut ur statsportarna i Silesia och ut på den breda vägen, på väg österut, för att ansluta sig till Andronicus armé. Bredvid honom red Srog, Brom, Atme och Godfrey, och bakom dem, Reece, O'Connor, Conven, Elden, och Indra, bland alla tusentals krigare. När de red, passerade de tusentals förkolnade kroppar av Imperiets soldater, svarta och stela av drakens andedräkt; andra låg döda med hugg av Ödessvärdet. Thor hade släppt lös vågor av förstörelse, som en en-persons-armé. Kendrick tog in allt, och var i skräck över omfattningen av Thors förstörelse, styrkan hos Mycoples och Ödessvärdet.

Kendrick var förundrad över vändningen av händelserna. Men för bara några dagar sedan, hade de alla fängslats under Andronicus ok, tvingats att erkänna sina nederlag; Thor hade fortfarande varit kvar i Imperiet, Ödessvärdet var som en förlorad dröm, och det hade funnits små förhoppningar om deras återkomst. Kendrick och de andra hade blivit korsfästa, lämnats att dö, och det hade sett ut som om allt var förlorat.

Men nu red de som fria män, som soldater och riddare ännu en gång, stärkta av Thors ankomst, vände nu lyckan till deras sida. Mycoples hade varit en gudagåva, en kraft av förstörelse som regnade ner från himlen; Silesia framstod nu som en fri stad och landsbygden i Ringen, i stället för att vara fylld av imperiesoldater, var ny fylld av lik från Imperiet. Vägen österut var kantad med kroppar av Imperiets soldater så långt ögat kunde se.

Så uppmuntrande som allt detta ändå var, visste Kendrick att en halv miljon av Andronicus män låg och väntade på den andra sidan av Högländet. De hade tillfälligt slagit dem tillbaka, men de hade knappast besegrat dem. Och Kendrick och de andra var inte tillfreds med att sitta och vänta i Silesia på att Andronicus skulle omgruppera och attackera igen—inte heller ville de ge dem en chans att fly och retirera tillbaka till Imperiet. Sköld var tillbaka, och så underlägsna som Kendrick och de andra var, hade de nu åtminstone en chans. Nu var Andronicus armé på flykt, och Kendrick och de andra var fast beslutna att fortsätta på den strängen av segrar som Thor hade börjat.

Kendrick sneglade över axeln på de tusentals soldater och fria män som red med honom och såg beslutsamheten i deras ansikten. De hade alla varit utsatta för slaveri, utsatta för nederlag, och nu kunde han se hur mycket de alla uppskattade känslan av att vara fria män igen. Inte bara för sig själva, utan för deras hustrur och familjer. Var och en av dem var förbittrad, beslutsam att modigt låta Andronicus betala och se till att han inte attackerade igen. Dessa var män redo att slåss intill döden, och de red som en armé. På alla ställen dit de red, befriade de fler och fler män, släppte deras skyldigheter och bildade en spretig men ständigt växande armé.

Kendrick själv var fortfarande under återhämtning från sin tid på korset. Hans kropp var fortfarande inte lika stark som den varit, och smärtan dröjde fortfarande kvar och var ständigt närvarande i hans handleder och vrister, där grova rep hade ätit sig in. Han såg på Frog och Brom och Atme, som liksom han hade hängts på korset, och såg att de också, inte var lika starka som de en gång hade varit. Korsfästelsen hade tagit ut sin rätt på dem alla. Ändå red de alla stolt, modigt. Det fanns ingenting som en chans att kämpa för sitt liv, en chans för hämnd, för att få dem att glömma sina skador.

Kendrick var överlycklig över att ha fått sin yngre bror Reece och de andra legionbröderna tillbaka från sin jakt, ridande vid hans sida ännu en gång. Det hade slitit honom itu när han såg på slakten av Legionen i Silesia, och att ha fått dessa män tillbaka, reparerade en del av hans sorg. Han hade alltid varit nära Reece när han växte upp, skyddad av honom, att han tog på sig rollen som en andra far för honom under alla dessa tider när kung MacGil hade varit för upptagen. På något sätt att bara vara hans halvbror hade Kendrick tillåtit att komma ännu närmare Reece; det var ingen börda för dem att vara nära, och de blev nära vänner av eget val. Kendrick hade aldrig kommit nära sina

andra yngre bröder—Godfrey hade tillbringat sin tid med missanpassade på tavernan, och Gareth—tjaa, Gareth hade varit Gareth. Reece hade varit den enda av de andra syskonen som hade anammat slagfältet, men som hade velat ta upp det liv som Kendrick hade valt, också. Kendrick kunde inte vara mer stolt över honom.

Förr i tiden, när Kendrick hade ridit med Reece, hade han alltid varit beskyddande, hållit ett öga på honom; men efter hans återkomst, kunde Kendrick se att Reece hade blivit en riktig, härdad krigare själv, och han inte längre hade behov av att vara så vaksam på honom. Han undrade vad för slags strapatser Reece måste ha genomgått i Imperiet som hade förvandlat honom till den härdade och skickliga krigare som han hade blivit. Han såg fram emot att sitta ner med honom och höra hans berättelser.

Kendrick var överlycklig över att Thor var tillbaka, också, och inte bara för att Thor hade befriat dem, men också för att han gillade och respekterade Thor oerhört och brydde sig om honom som en bror. Kendrick, i sitt sinne, spelade fortfarande upp bilden av Thor när han återvände och svingade svärdet. Han kunde inte sluta tänka på det. Det var en syn han aldrig hade förväntat att se under sin livstid; ja, han hade aldrig förväntat se *någon* svinga Ödessvärdet, absolut inte Thor, sin egen väpnare, en liten, ödmjuk pojke från en bondby i periferin av Ringen. En obetydlig pojke. Och inte ens en McGill.

Eller, var han?

Kendrick var undrande. Han ältade i sinnet om legenden: Endast en MacGil kunde svinga svärdet. Djupt inne i hans eget hjärta, erkände Kendrick att han alltid hade hoppas att han själv skulle bli den som kunde svinga det. Han hade hoppats att det skulle vara den ultimata stämpeln på hans legitimitet som en sann McGill, eftersom han var den förstfödde sonen. Han hade alltid drömt om att på något sätt, en dag, att omständigheterna skulle falla så, att han blev tillåten att försöka.

Men han hade aldrig fått den chansen, och han missunnade inte Thor hans prestation. Kendrick var inte sniken; tvärtom förundrade han sig över Thors öde. Han kunde inte förstå det, dock. Var legenden falskt? Eller var Thor en MacGil? Hur kunde han vara det? Såvida inte Thor också var kung MacGils son. Kendrick undrade. Hans far hade varit känd för att ligga med många kvinnor utanför sitt äktenskap och det var på detta sätt utan undantag, som han själv hade blivit avlad.

Var det därför som Thor hade rusat ut ur Silesia, efter att ha talat med hans moder? Vad hade de exakt diskuterat? Hans moder ville inte berätta. Det var första gången hon undanhållit en hemlighet för honom, från allihop. Varför nu? Vilken hemlighet höll hon inne med? Vad kunde hon ha sagt som hade gjort att Thor rusade iväg som han gjort, och lämnat dem alla utan ett ord?

Detta gjorde att Kendrick tänkte på sin egen fader, hans eget blodsband. Så mycket som han önskade annat, förkastade han idén att han skulle vara oäkta, och för miljonte gången undrade han vem hans riktiga moder var. Han hade hört olika rykten genom sitt liv av olika kvinnor som hans fader, Kung MacGil hade sovit med, men hade aldrig fått veta säkert. När allt lade sig—om det någonsin gjorde det—och allt i Ringen återgick till det normala, hade Kendrick en föresats att ta reda på vem som verkligen var hans moder. Han skulle konfrontera henne. Han skulle fråga henne varför hon hade övergivet honom, varför hon aldrig varit en del av hans liv. Hur hon hade träffat hans fader. Han ville verkligen träffa henne, se hennes ansikte; för att se om hon liknade honom; och få henne att tala om för honom att han var absolut ingen oäkting, att han var lika äkta som något annat barn.

Kendrick var glad att Thor hade flugit iväg för att återfinna Gwendolyn, samtidigt som en del av honom önskade att Thor hade stannat kvar. Laddning i strid, kolossalt underlägsna mot tiotusentals av Andronicus män, visste Kendrick att de kunde använda Thor och Mycoples nu mer än någonsin.

Men Kendrick var född och fostrad som en krigare, och han var inte den som lutade sig tillbaka för att vänta på att andra skulle utkämpa hans strider för honom. Istället gjorde han vad hans instinkt befallde honom att göra: rida ut med sina egna män och erövra så mycket av Imperets armé som han kunde. Han hade inga speciella vapen som Mycoples eller Ödessvärdet, men han hade sina egna

händer, de samma händer som han hade använt sedan han var en pojke. Och det hade alltid varit tillräckligt.

De red uppför en kulle och när de nådde toppen, tittade Kendrick ut över horisonten och såg i fjärran en liten MacGill stad, Lucia, den första staden öster om Silesia. Lik från Imperiet kantade vägen, och klart var att Thors våg av förstörelse hade slutat här. I den avlägsna horisonten, kunde Kendrick se en bataljon dra sig tillbaka av Andronicus armé, och de red österut. Han förmodade att de var på väg tillbaka till Andronicus huvudläger, till säkerheten på den andra sidan av Högländet. Huvuddelen av armén retirerade—men de hade lämnat bakom sig en mindre division för att bevaka och hålla Lucia. Flera tusen av Andronicus män var stationerade i staden, stod vakt framför den. Synliga var också dess medborgare, förslavade av soldaterna

Kendrick mindes vad som hade hänt med dem tillbaka i Silesia, hur de hade behandlats, och hans ansikte rodnade med en önskan om hämnd.

"ATTACK!" skrek Kendrick.

Han höll sitt svärd högt och bakom honom kom det höga rop från tusentals soldater.

Kendrick sporrade sin häst, och de alla rusade nedför backen, på väg mot Lucia. De två arméerna förberedde sig för att möta upp, och även om de var lika i matchande antal, var de det inte, det visste Kendrick, endast matchande i termer av hjärtan. Denna återstående uppdelning av Andronicus armé var inkräktare på flykt, medan Kendrick och hans män var redo att kämpa för sina liv för att skydda sitt hemland.

Hans stridsrop steg till himlen när de anföll Lucias portar. De kom så snabbt och kvickt att flera dussin Imperiesoldater som stod vakt, vände sig om och såg på varandra i förvirring, uppenbarligen hade de inte förväntat sig denna attack. Imperiesoldaterna vände om, sprang innanför portarna, och började ursinnigt veva för att sänka fällgallret.

Men inte tillräckligt snabbt. Flera av Kendrick bågskyttar som ledde vägen, sköt och dödade dem, deras pilar landade pricksäkert och genomborrade deras bröst och rygg, och hittade lederna i deras pansar. Kendrick själv slungade ett spjut, så gjorde också Reece bredvid honom. Kendrick fann sitt mål—en stor krigare tog sikte med en båge—och var imponerad av att se Reece lyckas med sin ansträngning, att genomborra en soldat i hans hjärta. Porten var fortsatt öppen och Kendricks män tvekade inte. Med ett högt stridsrop, trängde de sig igenom, med sikte på stadens inre kärna, utan att stanna upp eller skygga för konfrontation.

Det uppstod en stor klang av metall när Kendrick och de andra höjde sina svärd, yxor och spjut och hillebarder, och träffade de tusentals imperiesoldater som galopperade ut för att möta dem på hästryggen. Den första att göra, är att göra intryck, Kendrick höjde sin sköld och blockerade ett slag, samtidigt som han svängde sitt svärd och dödade två soldater. Utan att tveka, snurrade han runt och blockerade ett annat svärddugg, stack sedan sitt svärd i ett magen på en soldat. När mannen dog, tänkte Kendrick på hämnd; han tänkte på Gwendolyn, på sitt folk och på alla människor i Ringen som lidit.

Reece, bredvid honom, svängde sin klubba och träffade en soldat på sidan av huvudet, som fick honom att falla av sin häst, höjde sedan sin sköld och blockerade ett slag som utdelades mot honom, från sidan. Han svängde runt med sin klubba och slog ut sina angripare. Elden, bredvid honom, rusade fram med sin stora yxa och slog ner den i en soldat som siktade på Reece, högg rakt igenom hans sköld och in i hans bröst.

O'Connor sköt flera pilar med dödlig precision, även på nära håll, medan Conven kastade sig in i striden och kämpade hänsynslöst, gjorde utfall framåt bakom alla andra män, utan att ens bry sig om att höja sin sköld. Han svängde istället med två svärd, på väg in i den stora gruppen av Imperiesoldater, som om han själv ville dö. Men förvånansvärt nog, gjorde han inte det. Istället slog han ut män till vänster och höger.

Indra följde inte långt efter. Hon var orädd, mer än de flesta män. Hon använde sin dolk med skicklighet och list, huggande som en fisk efter bete och stickande sin kniv i halsen på Imperie-

soldater. När hon gjorde detta, tänkte hon på sitt hemland, på hur mycket hennes eget folk hade lidit under förtrycket av Imperiet.

En Imperiesoldat var på väg att slå ned sin yxa i Kendrick huvud innan han kunde undvika det, och han beredde sig för explosionen; men vad han hörde var en hög klang, och såg sin vän Atme bredvid honom, stoppa slaget med sin sköld. Atme högg sedan sitt korta spjut i angriparens mage. Kendrick visste att han återigen var skyldig honom livet.

En annan soldat anföll framifrån med en båge och pil avsedd direkt för Atme, Kendrick anföll och högg svärdet uppåt, slog bågen högt upp högt i skyn, och pilen seglade planlöst över Atmes huvud. Kendrick stötte sedan till soldaten på näsryggen med svärdsfästet, och slog ner honom från hästen, och han trampades till döds. Nu var de kvitt.

Och så pågick striden, om och om igen, varje armé stred slag för slag, män föll på båda sidor, men flera på Imperiets sida, då Kendricks män, som drevs av ilska, ryckte längre och längre in i staden. Deras fart svepte dem igenom likt ett tidvatten. Imperiets män var starka krigare, men de var de män som användes för att attackera och som togs med överraskning; snart var de oförmögna att organisera och hålla tillbaka Kendrick svällande armé. De blev tryckta tillbaka och föll i stora antal.

Efter nästan en timme av intensiva strider, blev Imperiets förluster till en fullskalig reträtt. Någonstans lät ett horn, och en efter en, började de vända om och galoppa iväg, i försök att komma ut ur staden.

Med ännu högre rop, jagade Kendrick och hans män efter dem i full skala, hela vägen genom Lucia och drev dem ut ur de bakre portarna.

Det som återstod av Imperiets bataljon, var fortfarande hundratals starka, män som red för sina liv i organiserat kaos, i en kapploppning mot horisonten. Det uppstod ett högt tjut från de frigjorda McGill fångarna i Lucia. Kendricks män högg av deras rep och befriade dem när de red, och de fångna slösade ingen tid, utan rusade mot hästarna efter de fallna Imperiesoldaterna, satte upp på dem, strippade liken på vapnen, och anslöt sig till Kendricks män.

Kendrick armé svällde till nästan dubbla sin storlek, och tusentals av dem jagade efter Imperiets soldater, red upp och ner för bergen alltefter som de närmade sig dem. O'Connor och övriga bågskyttar lyckades plocka några av dem, kroppar föll här och där.

Jakten gick vidare, Kendrick undrade vart de var på väg, när han och hans män nådde toppen av en kulle, en särskilt hög kulle och han tittade ner för att se en av de största MacGil städerna öster om Silesia—Vinesia—inbäddad mellan två berg, som låg i dalen. Det var en stor stad, mycket större än Lucia, med tjocka stenväggar, och förstärkta portar av järn. Det var här, insåg Kendrick, att resterna av Imperiets bataljoner flydde, när staden stod under skyddet av Andronicus tiotusentals män.

Kendrick tog en paus med sina män på toppen av kullen och tog in situationen. Vinesia var en större stad, och de var vida underlägsna. Han visste att det skulle vara dumdrigt att försöka, det skulle vara det säkraste att sätta kurs för att återvända till Silesia och vara tacksam för deras seger här i dag.

Men Kendrick var inte på humör för säkra val—och inte var hans män det heller. De ville se blod. De ville hämnas. Och på en dag som denna, betydde inte längre oddsen något. Det var dags att låta Imperiets män få veta vad MacGils var gjorda av.

"ANFALL!" skrek Kendrick.

Ett jubel framträdde, och tusentals män rusade fram, anföll hänsynslöst ner för backen, mot den stora staden och den större motståndaren, beredda att ge upp sina liv, att riskera allt för ära och tapperhet.

KAPITEL FYRA

Gareth hostade och rosslade när han snubblade fram över det ödsliga landskapet, hans läppar var nariga av brist på vatten, hans ögon ihåliga med mörka ringar under dem. Det hade varit några skakande dagar, och han trodde själv att han skulle dö mer än en gång.

Gareth hade rymt med nöd och näppe från Andronicus män i Silesia, gömt sig i en hemlig passageväg djupt inne i bergväggen och bidat sin tid. Han hade väntat, hopkrupen som en råtta inne i mörkret och avvaktat ett lämpligt tillfälle. Han kände att han hade varit där i flera dagar. Han hade bevittnat allt, hade sett med misstro när Thor hade kommit på ryggen av denna drake, och hade dödat alla dessa män från Imperiet. I förvirringen och kaoset som följde, hade Gareth sett sin chans.

Gareth hade smitit ut genom den bakre porten i Silesia då ingen såg, och hade tagit vägen söderut, valt vägen längs kanten av klyftan, oftast hållit sig till skogen för att inte bli upptäckt. Det spelade ingen roll—vägarna var ändå öde. Alla hade dragit österut, stridande i den stora kampen om Ringen. Under tiden han gick, noterade Gareth de förkolnade kroppar som kantade denna väg efter Andronicus män, och visste att striderna här, söderut, redan hade utkämpats.

Gareth tog sig allt längre söderut, hans instinkt drev honom tillbaka mot Kungsgården—eller vad som återstod av det. Han visste att det hade härjats av Andronicus män, att det sannolikt låg i ruiner, men ändå ville han gå dit. Han ville komma långt bort från Silesia och gå till ett ställe där han visste att han kunde kunna hitta en säker hamn. Till ett ställe som alla andra hade övergivit. Den enda plats där han, Gareth, en gång härskade.

Efter dagar av vandring, svag och yrande av hunger, hade Gareth äntligen kommit fram till utkanten av skogen och skyttade Kungsgården i fjärran. Där var det, dess väggar var fortfarande intakta, åtminstone delvis, men förkolnade och söndersmulade. Runt omkring låg liken av Andronicus män, ett bevis för att Thor hade varit där. Annars var det tomt, med ingenting annat kvar än den susande vinden.

Det passade Gareth fint. Han planerade inte att komma till staden ändå. Han hade kommit hit för en liten, dold struktur strax utanför stadsmuren. Det var en plats som han hade besökt som barn, en cirkulär, struktur av marmor, som syntes bara någon halvmeter ovan marken och prydd med konstfullt snidade statyer på dess tak. Det hade alltid sett ut att vara från forna tider, liggande där så lågt, som om det hade vuxit upp ur jorden. Och det hade det. Det var MacGils krypta. Den plats där hans fader hade begravts—och hans fader före honom.

Kryptan var den ena strukturen Gareth visste skulle lämnas intakt. Trots allt, vem skulle bry sig om att attackera en grav? Det var den enda platsen han visste att ingen någonsin skulle bry sig om att leta efter honom, där han kunde söka skydd. Det var en plats där han kunde gömma sig, och vara i ensamhet. Och en plats där han kunde vara med sina förfäder. Konstigt nog, så mycket som Gareth hatade sin fader, fann han sig själv vilja vara närmare honom dessa dagar.

Gareth skyndade över det öppna fältet, en kall vindpust gav honom rysningar och han svepte sin trasiga kappa tätt runt sina axlar. Han hörde ett gällt skrik från en vinterfågel, och tittade upp för att se en enorm, hemsk, svart varelse cirklande högt uppe i skyn, säkert, med varje rop, förutsade hans kollaps, att bli nästa måltid. Gareth kunde knappast klandra den. Han kände att hans själv sjöng på sista versen, och han var säker på att han skulle bli en utmärkt måltid för den hungriga fågeln.

Gareth nådde slutligen byggnaden, grabbade tag i det massiva dörrhandtaget av järn och med två händer, slet han med all sin kraft, världen runt omkring honom snurrade, nästan svimfärdig av utmattningen. Det knarrade och knakade och tog all hans styrka att bända upp dörren.

Gareth skyndade in i mörkret, smällde igen järndörren. Det ekade bakom honom.

Han tog tag i en otänd fackla på väggen, där han visste att den var monterad, slog sin flinta och tände den, gav sig själv bara tillräckligt med ljus för att se ättlingarnas steg, djupare och djupare in i

mörkret. Det blev kallare och dragigare ju djupare in han gick, vinden letade sig ner, tjöt genom små sprickor. Han kunde inte låta bli att känna som om hans förfäder ylade efter honom, bannande honom.

“LÄMNA MIG IFRED!” skrek han tillbaka.

Han röst ekade om och om igen i kryptans väggar.

“NI KOMMER ATT FÅ ERT PRIS SNART NOG!”

Ändå kvarstod vinden.

Gareth, rasande, steg ned djupare, tills han slutligen nådde den stora marmorkammaren, utgrävd med sina tio meter i takhöjd, där alla hans förfäder låg begravda i sarkofager av marmor. Gareth marscherade högtidligt ner i hallen, hans steg ekade på marmorn, mot slutet av hallen, där hans fader låg.

Den gamla Gareth skulle ha krossat sin faders sarkofag. Men nu, av någon anledning, började han känna ett själsfrändskap med honom. Han kunde knappt förstå det. Kanske började opiumet avta; eller kanske var det för att han visste att han själv inom kort skulle vara död också.

Gareth nådde den höga sarkofagen och böjde sig över den, lutade huvudet nedåt. Han överraskade sig själv när han började gråta.

"Jag saknar dig fader," Gareth klagade, och hans röst ekade i tomheten.

Han grät och grät, tårarna strömmade nerför hans ansikte, tills slutligen hans knän gav vika och han sjönk ned av utmattning vid sidan av marmorn, sittande på golvet, lutad mot graven. Vinden tjöt som om den svarade, och Gareth lade ner facklan, som lyste svagare och svagare, en liten flamma nedgående i mörkret. Gareth visste att snart skulle allt bli svart och att snart skulle han vara tillsammans med alla dem han älskade mest.

KAPITEL 5

Steffen vandrade dyster på den ensliga skogsvägen, i sakta mak på sin väg från Tillflyktens torn. Det krossade hans hjärta att lämna Gwendolyn kvar så där, kvinnan som han hade svurit att skydda. Utan henne, var han ingenting. Efter han träffat henne, hade han känt att han äntligen hade hittat ett syfte med livet: att vaka över henne, för att ägna sitt liv åt att betala tillbaka henne för att låta honom, en enkel tjänare, stiga i graderna; och mest av allt, för att vara den första personen i hans liv som inte avskydde och underskattade honom utifrån hans utseende.

Steffen hade känt en känsla av stolthet med att hjälpa henne nå tornet säkert. Men att lämna henne där hade givit honom med en känsla av att vara ihålig inuti. Vart skulle han gå nu? Vad skulle han göra?

Utän henne att skydda, kände hans liv planlöst. Han kunde inte gå tillbaka till Kungsgården eller till Silesia: Andronicus hade besegrat dem båda, och han påminde om förstörelsen han sett då han flytt från Silesia. Hela hans folk var antingen fångar eller slavar, det var det sista han mindes. Det skulle inte finnas någon fördel med att återvända. Dessutom ville Steffen inte korsa Ringen igen och vara så långt borta från Gwendolyn.

Steffen gick planlöst i timmar, genom slingrande skogsstigar, ihopsamlade sin intelligens, tills det hade fallit honom in vart han skulle gå. Han följde landsvägen norrut, upp till en kullens högsta punkt, och från denna utsikts skymtade han en liten stad uppe på en annan kulle i fjärran. Han gick mot staden, och när han nådde dit, vände han sig om och såg att denna stad hade vad han behövde: en perfekt utsikt över Tillflyktens torn. Om Gwendolyn någonsin försökte lämna det, ville han vara nära för att se till att han fanns där för att göra henne sällskap, för att skydda henne. När allt kom omkring, var hans lojalitet tillägnad henne nu. Inte till en armé eller en stad, utan för henne. Hon var hans nation.

När Steffen kom till den lilla, enkla byn, bestämde han sig för att han skulle stanna där, på denna plats, där han alltid kunde bevaka tornet, och hålla utkik efter henne. När han passerade dess portar, såg han att det var en obeskrivlig, fattig stad, ytterligare en liten by vid yttersta utkanten av Ringen, så undangömd i Södra Skogen och att Andronicus män säkerligen inte ens hade brytt sig att komma denna väg.

Steffen kom till ett dussintal gapande och stirrande bybor, ansikten etsade med okunskap och brist på medkänsla, såg på honom med vidöppna munnar och det välbekanta spott och hån han fått sedan han blivit född. De alla granskade hans utseende, han kunde känna deras hånfulla ögon.

Steffen ville vända och springa därifrån, men han tvingade sig att stanna. Han behövde vara nära tornet och för Gwendolyn skull, skulle han stå ut med vad som helst.

En bybo, en bastant man i fyrtioårsåldern, klädd i trasor som de andra, vände och gick med elak uppsyn emot honom.

“Vad har vi här då, någon slags missbildad man?”

De andra skrattade, vände om och kom närmare.

Steffen behöll sitt lugn, förväntade sig denna sorts hälsning, som han hade erfarit under hela sitt liv. Han visste att ju mera trångsynta småstadsborna var, ju mera roade de sig med att göra narr av honom.

Steffen lutade sig bakåt och försäkrade sig själv om att hans båge över hans skuldra var klar att använda, ifall dessa bybor inte bara var grymma, utan våldsamma också. Han visste, om han måste, kunde han fälla flera av dem på ett ögonblick. Men han var inte där för att utföra våld. Han var där för att finna skydd.

“Han kanske är mer än bara en vanlig dåre, är han det?” frågade en annan, då en stor och växande skara av hotande bybor började att omringa honom.

“Med hans markering skulle jag säga att han är, sade en annan. “Det där ser ut som kungligt pansar.”

“Och den där bågen—det är ett fint läder.”

“För att inte tala om pilarna. Har de guld-spets?”

De stannade men några meter bort från honom, och blängde hotfullt. De påminde honom om mobbarna som plågade honom som barn.

"Så, vem är du, missfoster?" sade en av dem till honom.

Steffen andades djupt, fast besluten att hålla sig lugn.

"Jag vill dig inget illa", började han.

Gruppen bröt ut i skratt.

"Illa? Du? Vilken skada kan du göra mot oss? "

"Du skulle inte ens kunna skada våra kycklingar!" skrattade en annan.

Steffen rodnade medan skratten växte; men han tänkte inte låta sig provoceras.

"Jag behöver en plats att bo och mat att äta. Jag har valkiga händer och en stark rygg för arbete. Ge mig en uppgift, och ni kommer inte att bli störda av mig. Jag behöver inte mycket. Lika lite som någon annan. "

Steffen ville inte förlora sig själv med simpelt arbete igen, eftersom han redan erfarit detta med alla dessa år i källaren med att tjäna kung McGill. Det skulle ta bort hans sinne för viktigare saker. Han kunde utföra hårt arbete och leva ett liv i anonymitet, eftersom han hade varit förberedd att göra detta innan han träffat Gwendolyn.

“Kallar du dig själv för en man?”sade någon med hög röst, skrattande.

“Kanske vi kan hitta någon användning för honom,” uttalade en annan.

Steffen såg förhoppningsfullt på honom.

“Det skulle vara, att slåss mot våra hundar eller kycklingar!”

Alla skrattade.

“Jag skulle betala ett storslaget belopp för att se det!”

“Det pågår ett krig därute, ifall ni inte har märkt det,” svarade Steffen kyligt tillbaka. “Jag är säker, att till och med i en lantlig och outvecklad by som denna, kan ni ha användning för en hjälpande hand med att upprätthålla bestämmelser.”

Byborna såg förbryllade på varandra.

“Naturligtvis känner vi till kriget,” sade en, “men våran by är för liten. Arméerna bryr sig inte om att komma hit.”

“Jag tycker inte om sättet du pratar på,” sade en annan. “Så överlägset – låter som du har haft någon skolbildning. Så du anser dig vara bättre än oss?”

“Jag är inte bättre än någon annan,”svarade Steffen.

“Det är helt uppenbart,” skrattade en annan.

“Nog med skämtandet!”skrek en av byborna med en allvarlig ton.

Han gick framåt och knuffade de andra åt sidan med en stark handflata. Han var äldre än de andra och såg ut att vara en seriös man. Folkmassan tystnade i hans närvaro.

“Om du menar vad du säger,” sade mannen med en djup, brysk röst, så har jag användning för ett par extra händer i min kvarn. Betalningen är en säck av sädeskorn per dag och en kanna vatten. Du får sova i ladan, med resten av bypojarna. Om detta är acceptabelt för dig, så är du inne.”

Steffen nickade tillbaka, nöjd med att äntligen träffa en seriös man.

“Jag begär inget mer,”sade han.

“Den här vägen, sade mannen, åtskiljande sin väg genom folkmassan.

Steffen följde efter honom, och blev hänvisad till en stor, mjölkvarn runt vilken var tonåringar och män. Varenda en av dem, var svettiga och övertäckta av smuts, stod i det leriga spåret och knuffade ett massivt trähjul, alla grabbade tag i en eker och gick framåt med det. Steffen stod där, övervägde arbetet, och förstod att detta skulle bli en ryggbrytande vedermöda. Det skulle ordna sig.

Steffen vände sig mot mannen för att tala om för honom att han accepterade arbetet, men mannen hade redan gått, förutsatte att han skulle acceptera. Byborna, med undantag för några få häcklare, hade återvänt tillbaka till sina sysslor när Steffen tittade på hjulet, på det nya liv som låg framför honom.

Under ett ögonblick, hade han varit svag, hade tillåtit sig att drömma. Han hade föreställt ett liv i slott och kungligheter och rang. Hade sett sig själv som en viktig person, drottningens högra hand. Han borde ha vetat bättre än att tänka så stort. Han, naturligtvis, var inte var avsedd för detta. Det hade han aldrig varit. Vad hade hänt med honom, mötet med Gwendolyn, hade varit en lyckträff. Nu skulle hans liv förvisas till detta. Men detta, åtminstone, var ett liv han kände till. Ett liv han förstod. Ett liv i umbäranden. Och utan Gwendolyn i hans liv, skulle detta vara lika bra för honom.

KAPITEL SEX

Thor manade på Mycoples att snabba på när de flög genom molnen, de närmade sig allt mer Tillflyktens torn. Thor kände med varje uns i sitt väsen att Gwen befann sig i fara. Han kände de vibrationer som löpte genom hans fingertoppar, i hela hans kropp, med information till honom, *varningarna* till honom. Kom fort, viskade det till honom.

Snabbare.

"Snabbare!" Thor manade på Mycoples.

Mycoples vrålade mjukt som svar, flaxade med sina stora vingar allt snabbare. Thor hade inte ens behövde uttala orden—Mycoples förstod allt, innan han ens sagt det, men han uttalade orden ändå. Det fick honom att må bättre. Han kände sig hjälplös. Han anade att något var väldigt fel med Gwen, och att varje sekund räknades.

De bröt slutligen genom en stor molntapp och när de gjorde det, var Thor översvämmad av lättnad när han såg tornet komma i sikte, i fjärran: Tillflyktens torn. Det var ett gammalt och kusligt stycke arkitektur, ett perfekt runt, smalt torn sköt rakt upp i himlen och nådde nästan lika högt som molnen. Byggt av gammal, glänsande svart sten, Thor kunde känna kraften kommer ur det, även härifrån.

När de flög närmare, upptäckte han plötsligt något högt, ovanpå tornet. Det var en person. Hon stod på avsatsen, händerna ut, handflatorna upp. Hennes ögon var slutna, och hon svajade i vinden.

Thor visste genast vem det var.

Gwendolyn.

Hans hjärta dunkade när han såg henne stå där. Han visste vad hon tänkte. Och han visste varför. Hon trodde att han hade givit upp henne, och han kunde inte hjälpa känslan av att det var hans fel.

"SNABBARE!" skrek Thor.

Mycoples flaxade sina vingar snabbare, och de flög så snabbt att Thor tappade andan.

När de kom närmare, såg Thor att Gwen tog ett steg bakåt, från avsatsen, tillbaka till säkerheten på taket, och hans hjärta svämmade över av lättnad. Utan att inte ens se honom, på eget initiativ, hade hon ändrat sitt sinne och beslutat att inte hoppa.

Mycoples vrålade och Gwen tittade upp och fick syn på Thor för första gången. Deras ögon möttes, till och med på detta långa avstånd, och han såg chocken svämma över i hennes ansikte

Mycoples landade på taket och i samma ögonblick hon gjorde det, hoppade Thor av, knappt väntande på att hon skulle stanna, och sprang till Gwendolyn.

Gwen vände sig om och stirrade på honom, med ögon vidöppna av total överraskning. Hon såg ut som om hon sett ett spöke.

Thor sprang emot henne, hans hjärta dunkade, överväldigad av sinnesrörelse, och sträckte ut sina armar. De omfamnade varandra och höll varandra hårt när Thor lyfte upp henne och kramade henne. Han snurrade henne runt om och om igen.

Thor kunde höra henne gråta i hans öra, han kände hennes varma tårar som rann nedför hans hals, och han kunde knappt tro att han verkligen var där, höll om henne, att det var verkligt. Det var sant. Detta var den dröm han hade haft i sitt sinne, dag efter dag, natt efter natt, när han varit djupt inne i Imperiet, när han varit säker på att han aldrig skulle komma därifrån, aldrig få se Gwendolyn igen. Och här var han nu, höll henne i sina armar.

Efter att ha varit borta från henne så länge, kändes allt om henne nytt. Det kändes perfekt. Och han lovade att han aldrig skulle ta någon stund med henne för givet igen.

"Gwendolyn", viskade han i hennes öra.

"Thorgrin", viskade hon tillbaka.

De höll om varandra, han visste inte hur länge, sedan böjde de sig sakta fram och kysstes. Det var en passionerad kyss, som ingen av dem backade undan.

"Du lever", sade hon. "Du är här. Jag kan inte tro att du är här."

Mycoples fnyste och Gwendolyn tittade upp över Thor axel, när Mycoples flaxade sina vingar. Gwen ansikte översköljdes av rädsla.

"Var inte rädd", säger Thor. "Hon heter Mycoples. Hon är min vän. Och hon kommer att vara din vän också. Låt mig visa dig."

Thor tog Gwens hand och ledde henne långsamt över räcket. Han kunde känna Gwens rädsla när de närmade sig. Han förstod. När allt kom omkring så var det en riktig, levande drake, och detta var närmare en drake—än Gwen någonsin hade varit under hela sitt liv.

Mycoples stirrade tillbaka på Gwen med sina stora, röda, glödande ögon, frustande försiktigt, flaxade sina vingar och krökte sin hals. Thor anade något som liknande svartsjuka. Och kanske, nyfikenhet.

"Mycoples, möt Gwendolyn."

Mycoples vände stolt bort huvudet från Gwen.

Plötsligt vände hon huvudet tillbaka och när hon gjorde det, stirrade hon rakt in Gwendolyns ögon, som om hon kunde se rakt igenom henne. Hon lutade sig fram, var så nära att hennes ansikte att hon nästan rörde vid Gwendolyn.

Gwen flämtade till av förvåning och respekt—och kanske rädsla. Hon sträckte sig upp, handen darrade, och lade den försiktigt på Mycoples långa nos, rörde vid hennes violetta fjäll.

Efter flera spända sekunder, blinkade äntligen Mycoples och sänkte sin nos och gned den mot Gwen mage i ett tecken på tillgivenhet. Mycoples fortsatte att gnugga nosen mot Gwen mage, som om hon var fixerad vid den, och Thor kunde inte förstå varför.

Plötsligt, lika snabbt, vände Mycoples bort huvudet och såg ut över horisonten.

"Hon är vacker," viskade Gwen.

Hon vände sig om och såg på Thor.

"Jag gav upp hoppet att du skulle återvända," sade hon. "Jag trodde aldrig att du skulle komma tillbaka."

"Det trodde inte jag heller," svarade Thor. "Tankarna på dig var det som höll mig uppe. Det gav mig en anledning att överleva. Att vilja återkomma."

De omfamnade varandra igen, höll om varandra hårt samtidigt som brisen smekte dem, då de äntligen drog de sig ifrån varandra.

Gwendolyn tittade ned och noterade Ödessvärdet på Thors höft och hennes ögon vidgades. Hon gapade.

"Du tog tillbaka Svärdet," sade hon, Hon tittade misstroget upp på honom. "*Du* är den som ska svinga det."

Thor svarade nickande.

"Men hur..." började hon, sedan tappade hon tråden. Helt klart, var hon överväldigad.

"Jag vet inte," svarade Thor. "Jag bara kunde göra det."

Hennes ögon öppnas med hopp när hon insåg något annat.

"Då Sköld uppe igen", sade hon förhoppningsvis.

Thor nickade allvarligt tillbaka.

"Andronicus är instängd," sade han. "Vi har redan befriat Kungsgård och Silesia."

Gwendolyn ansikte färgades rosa av lättnad och glädje.

"Det var du," sade hon, när hon insåg. "Du befriade våra städer."

Thor ryckte blygsamt på axlarna.

"Det var Mycoples, mestadels. Och Svärdet. Jag följde bara med på resan."

Gwen strålade.

"Och vårt folk? Är de säkra? Överlevde någon? "

Thor nickade.

"De flesta lever och frodas."

Hon strålade, såg yngre ut igen.

"Kendrick väntar på dig i Silesia," sade Thor, "och så gör även Godfrey, Reece, Srog, och många, många andra. De är vid liv och frodas, och staden är befriad."

Gwendolyn rusade fram och kramade Thor, höll om honom hårt. Han kunde känna lättnadens översvallningar genom henne.

"Jag trodde att allt var borta", sade hon, under tyst gråt, "förlorat för alltid."

Thor skakade på huvudet.

"Ringen har överlevt", sade han. "Andronicus är på flykt. Vi kommer att återkomma, och vi kommer att utplåna honom för gott. Och då kommer vi att bygga."

Gwendolyn vände plötsligt ryggen mot honom och tittade bort, såg ut över himlen, torkade bort en tår. Hon snodde sin kappa tätt runt sina axlar och man kunde se i hennes ansikte, att hon var gripen.

"Jag vet inte om jag kan återvända", sade hon, tvekande. "Något har hänt mig. Medan du var borta."

Thor vände sig om och ställde sig framför henne, höll om hennes axlar.

"Jag vet vad som hände med dig", sade han. "Din mamma berättade för mig. Det finns inget att skämmas för", sade han.

Gwendolyn tittade på honom, hennes ögon fylldes av förvåning och förundran.

"Du vet?" frågade hon, chockat.

Thor nickade.

"Det betyder ingenting", sade han. "Jag älskar dig lika mycket som alltid. Ännu mer. Vår kärlek, det är det viktiga. Det är den som är okrossbar. Jag ska hämnas dig. Jag ska döda Andronicus själv. Och vår kärlek, den kommer aldrig att dö."

Gwen rusade fram och kramade honom hårt, hennes tårar strömmade nerför halsen. Han kunde känna hur lättad hon blev.

"Jag älskar dig", sade hon i hans öra.

"Jag älskar dig också", svarade han.

När Thor stod där och höll om henne, dunkade hans hjärta med bävan. Han ville nu, i detta ögonblick, mer än någonsin, fråga henne. Att fria. Men han kände att han inte kunde det förrän han först hade berättat för henne om sin hemlighet, tills han berättat för henne, vem hans fader var.

Tanken på det, fyllde honom med skam och förnedring. Här var han, just lovat att döda den mannen som de båda hatade mest. Och i hans nästa mening, skulle han meddela att Andronicus var hans fader?

Thor var säker på, att om han gjorde det, skulle Gwendolyn hata honom för evigt. Och han kunde inte riskera att förlora henne. Inte efter allt som hänt. Han älskade henne för mycket för det.

Så istället, på darrande händer, sträckte Thor in handen i sin skjorta och drog ut halsbandet, det som han hade hittat bland drakens skatter, med ett rep gjort av guld och ett lysande gyllene hjärta, fullt med diamanter och rubiner. Han höll upp halsbandet mot ljuset, och Gwen flämtade till vid åsynen av det.

Thor kom upp bakom henne, och knäppte det runt hennes hals.

"En litet tecken på min kärlek och tillgivenhet", sade han.

Det hängde vackert på henne, guldets glänste i ljuset, reflekterade allt.

Ringens brände i fickan, och Thor lovade sig själv, att ge den till henne när tiden var inne. När han kunde uppbåda modet att berätta sanningen. Men nu var tiden inte inne, hur mycket han än hoppades på, att det skulle vara så.

"Så du ser, kan du återkomma," sade Thor, strök hennes kind med baksidan av handen. "Du måste återvända. Ditt folk behöver dig. De behöver en ledare. Ringen, utan en ledare, är ingenting. De ser upp till dig för vägledning. Andronicus befolkar ännu halva Ringen. Våra städer behöver fortfarande byggas."

Han såg in i hennes ögon och kunde se hennes att hon tänkte.

"Säg ja" manade Thor . "Återvänd med mig. Denna torn är ingen plats för en ung kvinna att leva i resten av sina dagar. Ringen behöver dig. Jag behöver dig."

Thor höll ut en hand och väntade.

Gwendolyn tittade ner, hon vacklade.

Sedan slutligen, sträckte hon ut handen och lade sin hand i hans. Hennes ögon glittrade, glödande av kärlek och värme. Han kunde se henne komma långsamt tillbaka till den vanliga Gwendolyn, han en gång kände, fylld av liv och kärlek och glädje. Det var som om hon var en blomma, som återställdes inför hans ögon.

"Ja", sade hon mjukt och log.

De omfamnade varandra och han höll henne hårt och svor på, att aldrig låta henne försvinna igen.

KAPITEL SJU

Erec öppnade ögonen för att hitta sig själv liggande i Alistair armar, tittade upp på hennes kristallblå ögon, som lyste ner på honom med kärlek och värme. Det fanns ett litet snett leende i hennes mun, och han kände värmen som strålade ut från hennes händer, och vidare igenom hans kropp. När han undersökte sig själv, kände han sig helt läkt, på-nytt-född, som om han aldrig varit skadad. Hon hade fört honom tillbaka från de döda.

Erec satte sig upp och såg in Alistair ögon med förvåning, fann sig själv undrande återigen över vem hon egentligen var, hur hon kunde ha sådan makt.

När Erec satte sig upp och kliade sig i huvudet, kom hans minnen omedelbart tillbaka: Andronicus män. Attacken. Försvaret av klyftan. Stenblocket.

Erec ställde sig upp och såg att alla hans män såg tillbaka på honom, som om de väntat på hans återupplivning—och hans kommendering. Deras ansikten var fyllda med lättnad.

"Hur länge har jag varit medvetslös?" han vände sig om och ställde den deperata frågan till Alistair. Han kände sig skyldig att han hade övergivit sina män så länge.

Men hon log sött tillbaka mot honom.

"Men för en sekund", sade hon.

Erec kunde inte förstå hur det skulle kunna vara möjligt. Han kände sig så återställd, som om han hade sovit i årtal. Han kände en ny svikt i sina steg, när han hoppade på fötterna och vände och sprang till ingången till klyftan och såg på sitt verk: det enorma stenblocket som han hade krossat hade nu stoppat Andronicus män och de kunde inte längre komma igenom. De hade lyckats med det omöjliga och hade parerat en mycket större armés framryckning. Åtminstone för stunden.

Innan han kunde fira, hörde Erec plötsligt ett skrik komma uppifrån och såg upp: där, ovanpå klippan, skrek en av hans män, föll sedan baklänges, ände över ände, och landade på marken, död.

Erec tittade ner och såg ett spjut spetsat i mannens kropp, sedan tittade tillbaka upp för att se en mängd aktiviteter, rop och skrik utbröt överallt. Framför hans ögon, dök ett dussintals av Andronicus män upp i toppen, kämpande sida-vid-sida med Hertigens män, utdelande slag för slag, och Erec insåg vad som hade hänt: Imperiets befälhavare hade sprängt hans styrkor, skickat några genom klyftan, och sänt andra rakt upp på bergets framsida.

"TILL TOPPEN!" befallde Erec. "KLÄTTRA!"

Hertigens män följde efter honom när han sprang rakt uppför berget framsida, med svärdet i handen, klättrande uppför den branta stigningen av sten och damm. Vid varje steg han tog halkade han och tog emot sig med sin handflata, skrapade dessa mot stenar, greppade tag, gjorde sitt bästa för att inte falla bakåt. Han sprang, men framsidan var så brant att det var mer klättring än spring; varje steg var en hård kamp, pansaret skramlade runt honom när hans män flämtande och flåsade tog sig uppför, likt bergsgetter, rakt uppför klippan.

"SKYTTAR" skrek Erec.

Ned till fanns flera dussin av Hertigens bågskyttar, klättrande uppför berget, stoppade och siktade rakt upp mot klippan. De utlöste en salva av pilar och flera Imperiets soldater skrek och kastades bakåt, rasade ned längs sidan av klippan. En kropp slungades ner invid Erec; han värjde sig men kunde knappt avvärja det. En av Hertigens män var dock inte lika lyckligt lottad, ett lik träffade honom och skickade honom på en baklänges flygtur till marken, skrikande, död under sin tyngd vid fallet.

Hertigens bågskyttar grävde sig in och stationerade sig uppe och nere på berget, skjutande varje gång en soldat från Imperiet stack upp huvudet över klippkanten, för att hålla dem i schack.

Men striderna där uppe, var närstrider, sida vid sida, och inte alla pilar träffade sina mål; en pil missade, oavsiktligt styrd till baksidan av en av Hertigens egna män. Soldaten skrek och böjde ryggen, och en Imperiesoldat utnyttjade situationen och knivhögg honom, sparkande honom

baklänges, skrikande nedför klippan. Men vid samma tillfälle där Imperiesoldaten var exponerad, riktade en annan bågskytt en pil som landade i hans mage, detta tog ut honom, hans lik föll med ansikte före över klippkanten.

Erec fördubblade sina ansträngningar, liksom de runt honom, sprang för allt han var värd rakt uppför klippan. När han närmade sig toppen, bara någon meter bort, halkade han och började falla; han misslyckades, sträckte ut sin hand och tog tag i en tjock rot som dök upp på stenen. Han höll i sig för sitt liv, dinglande ut från klippan, drog sig sedan upp, kom på fötter, och fortsatte till toppen.

Erec nådde toppen före de andra och rusade fram med ett stridsrop, med svärdet i högsta hugg, ivrig att hjälpa till att försvara sina män, som höll sina positioner i toppen men drivits tillbaka. Det fanns bara något dussintal av hans män här uppe, och var och en var indragen i närstrid med Imperiesoldater, överträffat i antal två mot en. Med varje sekund som gick, kom fler och fler Imperiesoldater upp till toppen.

Erec kämpade som en galning, laddade och knivdödade två soldater på en gång, frigörande sina män. Det fanns ingen snabbare i strid än han, inte i hela Ringen, och med två svärd i handen, vilt huggande i alla riktningar, drev Erec på sin unika kompetens som mästare i Silvergardet för att slå tillbaka Imperiet. Han var en enmans-orkan av förstörelse, när han snurrade och duckade och högg, med riktningen allt djupare rätt in i samlingen av Imperiesoldater. Han duckade och skullade huvuden och parerade, och allt gick så fort att han valt att inte använda sin sköld.

Eric stred genom dem som en vind, lade ned ett dussin soldater innan de knappt hade en chans att försvara sig. Och Hertigens män, alla runt omkring honom, raljerade.

Bakom honom, nådde resten av Hertigens män också toppen, Brandt och Hertigen i spetsen, kämpade vid Erecs sida. Snart vände lyckan, och de befann sig trycka tillbaka Imperiets män, och liken hopade sig runt dem.

Erec drog ur led, tillbaka till den sista Imperiesoldaten som var kvar på toppen, och han drev honom tillbaka, lutade sig sedan bakåt och sparkade honom och skickade ut honom till Imperiets sida, skrikande när han ramlade baklänges.

Eric och alla hans män stod där, för att hämta andan; Erec gick framåt, över den breda avsatsen, till den yttersta kanten av Imperiet, vid sidan av klippan. Han ville se vad som låg nedanför. Imperiet hade slutat skicka upp män dit, klokt, men Erec hade en dålig känsla av att de fortfarande kunde ha några i reserv. Hans män kom upp bredvid honom och tittade också ner.

I Erecs vildaste fantasi hade ingenting förberett honom för vad han såg nedan. Hans hjärta nästan stannade. Trots de hundratals män som de hade lyckats döda, trots att de framgångsrikt hade spärrade av klyftan och intagit Höglandet, fanns det fortfarande tiotusentals Imperiesoldater kvar där nere.

Erec kunde knappt tro det. Det hade tagit allt de hade, att komma så här långt, och alla de skador de hade ställt till med, hade inte ens satt ett spår i den oändliga mängden av pansar i Imperiet. Imperiet skulle bara skicka fler och fler män upp dit. Erec och hans män kunde döda ett dussintal, kanske till och med ett hundratal. Men till slut, skulle dessa tusentals män komma igenom.

Erec stod där, kände hopplöshet. För första gången i sitt liv, visste han, att han var på väg att dö, här, på denna avsats, på denna dag. Det fanns ingen väg ut ur det. Han ångrade sig inte. Han hade satt upp ett heroisk försvar, och om han skulle dö, fanns det inget bättre sätt, eller plats. Han grep sitt svärd och stålsatte sig, och hans enda tvekan var att Alistair skulle vara i säkerhet.

Han tänkte, att kanske, i hans nästa liv skulle han ha mer tid för henne.

"Ja, vi hade ett bra anfall," hördes en röst.

Erec vände sig om för att se Brandt som stod där bredvid honom, med handen på fästet av sitt svärd, hade också resignerat. Dessa två hade kämpat otaliga strider tillsammans, hade varit underlägsna många gånger—och ändå hade Erec aldrig behövt sett det uttryck i sin väns ansikte som han nu såg. Det måste ha avspeglat hans eget: det signalerade att döden var här.

"Åtminstone ska vi dö med svärderna i våra händer", sade Hertigen.

Han tolkade Erecs tankar exakt.

Nedanför, fanns Imperiets män, och som om de kände på sig, tittade de upp. Tusentals av dem började springa, för att marschera unisont, på väg mot klippan, med dragna vapen. Hundratals av Imperiets bågskyttar började knäböja och Erec visste att det skulle bara dröja kort ögonblick innan blodsutgjutelsen skulle börja. Han stålsatte sig och andades djupt.

Plötsligt hördes ett vrålände ljud någonstans uppe i luften, ut över horisonten. Erec tittade upp och granskade molnen, undrande om han hörde saker som inte fanns. En gång hade han hört vrål från en drake, och han trodde kanske det lät som det. Det hade varit ett ljud han aldrig hade glömt, som han hade hört under sin utbildning, under De Hundra. Det var ett vrål han aldrig hade trott sig, få höra igen. Det kunde inte vara möjligt. En drake? Här i Ringen?

Erec sträckte på halsen och i fjärran, då att molnen särades, såg han en vision som skulle etsas in i hans sinne för resten av hans liv: flygande mot dem, dess stora vingar flaxade, kom en enorm violett drake med stora, glödande röda ögon. Synen fyllde Erec med rädsla, större än någon armé hade kunnat göra.

Men när han tittade närmare, vände hans rädsla till förvirring. Han trodde att han kunde se två personer ridande på ryggen av draken. När Erec gnuggade sina ögon, kände han igen dem. Spelade hans ögon honom ett spratt?

Där, på ryggen av draken, satt Thorgrin och bakom honom, med ett grepp om midjan på Thor, satt kung MacGils dotter. Gwendolyn.

Innan Erec kunde börja bearbeta det han såg, dök draken ner, med en stört dykning mot marken som en örn. Den öppnade sin mun och vrålade ut ett hemsk ljud, ett ljud så skarp att en sten bredvid Erec spräcktes. Hela marken skakade då draken dök, öppnande sin mun och andades ut en eld som inte liknade något Erec någonsin varit med om.

Dalen fylld med skrik och rop av tusentals Imperiesoldater, när flamma efter flamma av eld uppslukade dem, hela dalen blev upplyst av eldens lågor. Thor beordrade draken att flyga upp och ner längs leden av Andronicus män, utplånade stora antal av dem på ett ögonblick.

De återstående soldaterna vände och flydde, rusade mot horisonten. Thor jagade ifatt dem också, beordrande sin drake att andas ut mer och mer eld.

Inom en kort stund, var alla män nedanför Erec—de män han hade varit så säker på skulle leda till hans död, var nu själva döda. Det återstod inget av dem annat än förkolnade lik, eld och lågor, själar som en gång hade levt. Hela Imperiets bataljon var borta.

Erec såg upp, med munnen öppen i chock, och tittade på när draken steg högt upp i luften, flaxade sina stora vingar och flög förbi dem. På väg norrut. Hans män utbröt i ett högt jubel när den passerade dem.

Erec var mållös av beundran över Thors ärofyllda insats, hans oräddhet, hans kontroll över denna best—och över bestens makt. Erec hade fått en andra chans i livet, han och alla hans män—och för första gången på lång tid, kände han sig optimistisk. Nu kunde de vinna. Även mot Andronicus miljoner män, med en best som denna, kunde de faktiskt *vinna*.

"Män, marschera!" befallde Erec.

Han var fast besluten att följa drakens spår, lukten av svavel, utbrottet på himlen, var den än ledde dem. Thorgrin hade återvänt, och det var dags att slå sig samman med honom.

KAPITEL ÅTTA

Kendrick manar på sin häst, omgiven av sina män, tusentals av dem som samlats i mängd utanför Vinesia, den stora staden som Andronicus bataljon hade dragit sig tillbaka till. En långt, fällgaller av järn spärrade stadsportharna, dess stenmurar var tjocka, där tusentals Andronicus män myllrade hit och dit, vida överträffande Kendricks armé. Valet av ett överraskningsmoment var inte längre aktuellt.

Det som var värre, var de tusentals Andronicus män man kunde se bakom staden, förstärkningar, flödande in över slätterna. Precis när Kendrick trodde att de hade fått dem på flykt, hade situationen snabbt vänt om. I själva verket, marscherade nu armén mot Kendrick, ordnad, disciplinerat, en massiv våg av förstörelse.

Det enda alternativet nu, var att dra sig tillbaka till Silesia, för att hålla det temporärt tills Imperiet tog det ännu en gång, och de alla var slavar igen. Och detta skulle aldrig få ske.

Kendrick hade aldrig varit den som retirerade inför en konfrontation, även om han var underlägsen, och så var inte heller någon av de andra modiga krigarna i MacGils armé, Silesia, i Silvergardet. De skulle alla, det visste Kendrick, slåss med honom intill döden. Och när hans grepp hårdnade om fästet av sitt svärd, visste han precis vad han skulle göra på denna dag.

Imperiets män gav ifrån sig ett stridsrop, och Kendricks män svarade med ett eget, ännu högre.

När Kendrick och hans män rusade nerför sluttningen för att möta den analkande armén, visste de, att detta var en strid de inte kunde vinna men fast beslutna på att genomföra den i alla fall, Andronicus män satte fart och sprang emot dem. Kendrick kände vinddraget genom håret, kände vibration av svärdfästet i handen, och visste att det bara var en tidsfråga innan han befann sig vilse i detta höga skrammel av metall, i den stora, välbekanta svärdsriten.

Kendrick var förvånad över att höra något som vrålade högt upp; han sträckte på halsen för att titta upp bland molnen och såg något som sprack igenom molnen som gjorde att han fick titta två gånger. Han hade sett det en gång förut—Thors uppenbarelse på ryggen av Mycoples—ändå tog synen andan ur honom. Speciellt denna gång, Gwendolyn var också med och red på ryggen av draken.

Kendrick hjärta svällde av stolthet när han såg dem dyka och insåg vad som var på väg att hända. Han flinade brett, höjde sitt svärd högre, och manade på att komma fram snabbare, han insåg för första gången att segern denna dag skulle bli deras.

Thor och Gwen flög på ryggen av Mycoples, slingrade sig in och ut ur molnen, hennes stora vingar flaxade snabbare och snabbare, när han manade på henne. Han anade fara för Kendrick och de andra nedanför, dök ner lågt, och bröt igenom molnen. Framför honom öppnades ett fågelperspektiv över landskapet: mitt ibland de böljande kullarna i Ringen såg han den ofantliga vidden av Andronicus division, rusande fram mot Kendricks män på den öppna slätten.

Thor manade ner Mycoples.

"Dyk!" viskade han.

Hon dök lågt, så nära marken att Thor nästan kunde hoppa av, öppnade sedan munnen och andades ut eld, hettan av elden nästan sänkte Thor. Flammor och åter flammor av eld rullade genom slätterna, och det kom skräckslagna rop från Imperiets män. Mycoples åstadkom förstörelse likt något männen aldrig sett, satte eld på miltals av landsbygd, och tusentals av Andronicus män föll.

De som överlevde vände och flydde. Thor skulle lämna resten av dem till Kendrick för att ta hand om.

Thor vände mot staden och såg tusentals fler Imperiesoldater där. Han visste att Mycoples inte kunde manövrera inom ett så begränsat område, med sina branta, smala murar, och att det skulle vara för riskabelt att sätta ner henne där. Thor såg hundratals soldater som siktade mot himlen med pilar och spjut, och han fruktade den skada de kunde göra mot Mycoples med så kort avstånd. Han

tyckte inte om det alls. Han kände Ödessvärdet bultande i sin hand och visste att detta var en strid som han skulle behöva klara själv.

Thor dirigerade Mycoples ner i den främre delen av staden, utanför de enorma järnfällsgallret.

När hon landat, lutade han över henne och viskade i Mycoples öra: "Porten. Bränn ner den och sedan fortsätter jag, ensam."

Mycoples satt där och vrålade tillbaka till honom, flaxande vingarna i trots. Tydligt, ville hon stanna hos Thor, att kämpa vid hans sida inne i staden. Men Thor skulle inte ge henne den chansen. "Det här är min kamp," insisterade han. "Och du måste föra Gwen i säkerhet."

Mycoples verkade ge sig. Plötsligt lutade hon sig tillbaka och andades eld på järngrinden, tills det slutligen smält bort till ingenting.

Thor lutade över Mycoples.

"Flyg!" viskade han till henne. "För Gwendolyn i säkerhet."

Thor hoppade av hennes rygg och när han gjorde det, kände han hur Ödessvärdet dunkade i hans hand.

"Thor" ropade Gwen.

Men Thor hade redan rusat fram till de smälta grindarna. Han hörde Mycoples starta och visste att hon tog Gwen i säkerhet.

Thor spurtade genom de öppna grindarna och in på gården, rätt in i hjärtat av staden, med massan av tusentals män. Ödessvärdet vibrerade i Tors hand som en levande sak, bärande honom som om han vore lättare än luft. Allt han behövde göra var att sig hålla fast.

Thor kände att hans arm och handled och kropp var i rörelse, huggande och attackerande i alla riktningar, Svärdet ven genom luften när det skar igenom män som smör och dödade tiotals i ett enda slag. Thor snurrade runt och orsakade skador i alla riktningar. Först försökte Imperiet att attackera honom tillbaka; men efter att Thor skurit igenom sköldar, genom pansar, genom andra vapen som om de inte ens fanns där, efter att han dödat rad efter rad av män, insåg de vad de hade för motstånd: en magisk, ostoppar virvelvind av förstörelse.

Kaos utbröt i staden. Tusentals Imperiesoldater vände och försökte fly staden, för att komma bort från Thor. Men det fanns ingenstans att ta vägen. Ledd av Svärdet, Thor var för snabb, likt en blixtn som spred sig genom staden. Soldaterna, panikslagna, sprang in i stadsmuren, in i varandra, flydde i panik för att komma ut.

Thor lät dem inte komma undan. Han sprang och genomsökte varje hörn av staden, Svärdet bar honom med en hastighet som inte liknade något han någonsin hade känt, och, när han tänkte på Gwendolyn och vad Andronicus hade gjort med henne, dödade han soldat efter soldat, utkrävande sin hämnd. Det var dags att rätta till alla fel som Andronicus hade begått i Ringen.

Andronicus. Hans fader. Tanken brände igenom honom som en eld. Med varje svärdshugg, föreställde sig Thor att döda honom, utplåna hans anor. Thor ville vara någon annan, från någon annan. Han ville ha en fader han kunde vara stolt över. Vem som helst men inte Andronicus. Och om han dödade tillräckligt många av dessa män, kanske, bara kanske, kunde han bli fri från honom.

Thor kämpade i en dimma, roterade i varje riktning, tills han slutligen insåg att han var våldsam mot ingenting. Han såg sig omkring och såg att varje soldat, varenda en av Andronicus tusentals soldater, låg på marken, döda. Staden var fylld av kroppar. Det fanns ingen kvar att döda.

Thor stod ensam på stadens torg, andas hårt, med Svärdet glödande i handen, och inte en själ rörde sig.

Thor hörde ett avlägset jubel; han stängde det ute, sprang mot stadsporten och såg i fjärran, Kendricks män, ta befälet, drev ut de sista resterna av armén, och drev dem tillbaka.

När Thor spurtade ut ur stadsporten, såg Mycoples honom och gick ned, väntande på hans återkomst, med Gwen fortfarande kvar på ryggen. Thor steg upp på draken, och de flög åter i luften.

De flög över Kendricks armé och Thor såg dem uppfifrån, som myror under honom. De jublade i seger när han flög över dem. Slutligen kom de framför Kendrick armé, framför den stora massan av män och hästar och damm. Framför dem var de utspridda resterna av Andronicus legioner.

"Ner," viskade Thor.

De dök och kom över den bakre skaran av Andronicus män, och när de var där andades Mycoples eld, och utplånade den ena raden efter den andra, den stora väggen av eld kom allt snabbare. Skrik uppstod, och snart hade Thor utplånat hela den bakre vakten.

Till sist fanns det ingen kvar att döda.

De fortsatte flyga, passerade de expansiva slätterna, Thor vill vara säker på att ingen fanns kvar. På avstånd, såg Thor, den stora bergskedjan, Högländerna, som delade österut öst från väst. Mellan där och Högländerna fanns det inte en enda Imperiesoldat vid liv. Thor var nöjd.

Hela västra Kungariket Ringen hade befriats. Det hade varit nog dödande för en dag. Solen började gå ner och det som fanns framför, på östra sidan av Högländerna, kunde få vara kvar där.

Thor cirklade och flög tillbaka mot Kendrick. Landsbygden rusade iväg under honom och snart hörde han rop och jubel från männen, som tittade upp mot skyn, och ärade hans namn.

Han landade framför armén, klev av och hjälpte Gwendolyn ner.

De omfamnas av stor grupp, alla rusande framåt, ett stort jubel av seger bryter ut när soldaterna pressade sig in från alla håll. Kendrick, Godfrey, Reece och hans andra legionsbröder, Silvergardet —alla som Thor någonsin hade känt och brydde sig, om rusade fram för att omfamna honom och Gwendolyn.

De hade alla, slutligen, förenats. Äntligen, var de fria.

KAPITEL NIO

Andronicus stormade igenom sitt läger och i ett impulsivt raseriutbrott, sträckte ut sina långa klor och högg av huvudet på den unge soldat som råkade, till sin stora olycka, stå i närheten. Där han marscherade fram, halshögg Andronicus den ena soldaten efter den andra, tills hans män till slut förstod vad han gjorde, och sprang för att hålla sig borta från honom. De borde ha vetat bättre än att vara nära honom, när han var på ett sådant humör.

Tiotusentals soldater delade på sig allt eftersom Andronicus stormade genom lägret, allt för att hålla en hälsosam distans. Även hans generaler höll sig på ett säkert avstånd, i spåren bakom honom, de visste bättre än att ens komma nära honom, när han var här så här upprörd.

Besegrad var en sak. Men ett nederlag som detta—var utan motstycke i Imperiets historia. Andronicus hade aldrig upplevt ett nederlag tidigare. Hans liv hade varit en enda lång rad av segrar, den ena mer brutal och tillfredsställande än den andra. Han visste inte hur ett nederlag kändes. Nu gjorde han det. Och han tyckte inte om det.

Andronicus tänkte på vad som hade hänt, om och om igen i sitt huvud, hur det hade gått så fel. Senast igår, hade det verkat som om hans seger var fullständig, som om Ringen var hans. Han hade förstört Kungsgård och hade erövrat Silesia; underkuvat alla MacGils och förödmjukat deras ledare, Gwendolyn; han hade torterat deras bästa soldater uppe på korsen, hade redan mördat Kolk, och hade varit på väg att avrätta Kendrick och de andra. Argon hade blandat sig i hans affärer, hade kidnappat Gwendolyn innan han hunnit döda henne, och Andronicus hade varit på god väg att rätta till det, att få henne tillbaka och avrätta henne, tillsammans med alla de andra. Han hade endast varit en dag ifrån, att ha en fullständig seger och storhet.

Och sedan allt hade förändrats, så snabbt, till det sämre. Thor och den där draken hade dykt upp på horisonten som en dålig uppenbarelse, hade nedstigit som ett moln, och med sina stora eldsprutande lågor och Ödessvärdet, hade de lyckats utplåna hela divisioner av män. Andronicus hade bevittnat det hela på ett säkert avstånd; han hade haft den goda-striden-förnuftet, att här retirera, på denna sida av Högländerna, medan hans scouter fortsatte att komma tillbaka till honom med rapporter under dagen, av de skador som Thor och draken hade åstadkommit. Söderut, nära Savaria, hade en hel bataljon utplånats; i Kungsgård och Silesia var det precis lika illa. Nu hade hela Västra Kungariket i Ringen, en gång under hans kontroll, befriats. Det var obegripligt.

Han kokade när han tänkte på Ödessvärdet. Han hade gått hur långt som helst för att få bort det från Ringen, och nu hade det återvänt dit och med det, hade Sköld återuppstått igen. Det innebar, att han var instängd här med de män som han hade; han kunde lämna, naturligtvis, men han kunde inte få några fler förstärkningar. Han uppskattade att han fortfarande hade en halv miljon soldater här, på denna sida av Högländerna, mer än tillräckligt för att vara fler än de MacGils hade; men mot Thor, Ödessvärdet och den där draken, betydde inte antalet män någonting längre. Nu var oddsen, ironiskt nog, emot *honom*. Det var en position han aldrig hade varit med om tidigare.

Som om det inte skulle räcka, hade hans spioner nu också lämnat honom rapporter om oroligheter hemma, i Imperiets huvudstad, där Romulus beräknade att ta tronen ifrån honom.

Andronicus morrade av ilska när han stormade genom sitts läger, funderande över sina alternativ, letade efter någon, vem som helst att skylla på. Han visste som befälhavare, att det klokaste att göra taktiskt, vore reträtt och lämna Ringen nu, innan Thor och hans drake hittat dem, för att rädda de styrkor han hade kvar, gå ombord på sina skepp, och segla tillbaka till Imperiet i skam, för att återta sin tron. När allt kom omkring, var Ringen inget annat än en fläck på kartan mot den enorma storleken på Imperiet, och varje stor befälhavare hade rätt till minst ett nederlag. Han skulle fortfarande regera nittionio procent av världen, och han visste att han skulle vara mer än nöjd med det.

Men det var inte vägen för den stora Andronicus. Andronicus var inte den som var försiktig eller nöjd. Han hade alltid följt sina passioner, och även om han visste att det var riskabelt, var han

inte redo att lämna denna plats, att erkänna sitt nederlag, att låta Ringen glida ur hans grepp. Även om han var tvungen att offra hela Imperiet, skulle han hitta ett sätt att krossa och dominera denna plats. Oavsett vad det skulle kosta.

Andronicus kunde inte kontrollera draken eller Ödessvärdet. Men Thorgrin ... det var en annan sak. Hans son.

Andronicus stannade till och suckade vid tanken. Hur ironiskt: hans egen son, det sista återstående hindret för hans dominans av världen. På något sätt verkade det passande. Oundvikligt. Det var alltid, det visste han, människor som stod dig närmast som skadar dig mest.

Han erinrade sig profetian. Det hade varit ett misstag, naturligtvis, att låta hans son leva. Hans stora misstag i livet. Men det hade varit en svag punkt hos honom, trots han visste att profetian förklarade, att det kunde leda till hans egen undergång. Han hade låtit Thor leva, och nu var det dags för honom att betala priset.

Andronicus fortsatte sin storming genom lägret, följd av sina generaler, tills han slutligen nådde periferin och kom över ett tält som var mindre än de andra, den enda röda tältet i ett hav av svart och guld. Det fanns bara en person som hade fräckheten att ha en annan färg på tältet, den enda person som hans män fruktade.

Rafi.

Andronicus personliga trollkarl, var den mest olycksbådande varelse han någonsin mött, Rafi rådde Andronicus varje steg han tog på vägen, hade skyddat honom med hans illvilliga energi, hade varit mer ansvarig för hans väg än någon annan. Andronicus hatade att vända sig till honom nu, att erkänna hur mycket han behövde honom. Men när han mötte ett hinder som inte av denna värld, en sak av magi, var det alltid Rafi, den person han vände sig till.

När Andronicus närmade sig tältet, stirrade två onda varelser, långa och smala, gömda i scharlakansröda kappor, med glödande gula ögon som stack ut bakom deras kåpor, på honom. De var de enda varelser i hela detta läger som skulle trotsa honom med att inte böja sina huvuden i hans närvaro.

"Jag söker Rafi," deklarerade Andronicus.

De två varelserna, utan att vända sig om, böjde sig båda framåt och nådde med var sin hand flikarna i tättet, och drog tillbaka dessa.

När de öppna tältflikarna, kom en hemsk stank ut mot Andronicus, vilket gjorde att han ryggade tillbaka.

Det blev en lång väntan. Alla generalerna stoppade upp bakom Andronicus och tittade med förväntan, så gjorde hela lägret, när alla vänt sig mot tältet att se. Lägre tynges av tystnad.

Ur det scharlakansröda tältet, dök slutligen en lång och mager varelse upp, dubbelt så lång som Andronicus, mager som ett skelett, klädd i den mörkaste av scharlakansröda dräkter, med ett ansikte som var osynligt, gömt någonstans i mörkret bakom sin huva.

Rafi stod där och stirrade tillbaka, och Andronicus kunde bara se hans oblinkande gula ögon som tittade tillbaka, inbäddade i hans alltför bleka hud.

En spänd tystnad följde.

Slutligen steg Andronicus fram.

"Jag vill se Thorgrin död," sade Andronicus.

Efter en lång tystnad, skrockade Rafi. Det var en djupt, störande ljud.

"Fäder och söner", sade han. "Alltid samma sak."

Andronicus brann av iver, otåligt.

"Kan du hjälpa mig?" pressade han på.

Rafi stod där tyst, för en alltför lång stund, länge nog för att Andronicus bara ville döda honom. Men han visste, att det skulle vara oseriöst. En gång, i raseri, hade Andronicus försökt att häftigt hugga sitt svärd i honom, men luften, smälte svärdet i hans hand. Fästet hade bränt handen, också; det hade tagit månader att återhämta sig från smärtan.

Så Andronicus bara stod där, tandgnisslande och accepterade tystnaden.

Till slut, under sin huva, hummade Rafi.

"De energier som omger pojken är väldigt starka", sade Rafi långsamt. "Men alla har en svaghet. Han har upphöjts av magi. Han kan sänkas genom magi också."

Andronicus, tog ett steg framåt, förbryllad.

"Vilken magi talar du om?"

Rafi tog en paus.

"En typ du har aldrig stött på," svarade han slutligen. "Ett slags förbehållsam magi bara för en varelse som Thor. Han är ditt problem, men han är mer än så. Han är mer kraftfull än du. Om han lever för att se dagen."

Andronicus kokade av ilska.

"Säg mig hur man fångar honom," krävde han.

Rafi skakade på huvudet.

"Det var alltid din svaghet", sade han. "Du väljer att fånga, inte att döda honom."

"Jag kommer att fånga honom först," kontrade Andronicus. "Sedan kommer jag att döda honom. Finns det något sätt eller inte? "

En ny lång tystnad inträdde.

"Det finns ett sätt att beröva honom hans makt, ja," sade Rafi. "Med sitt dyrbara Svärd borta, och hans drake borta, kommer han att vara precis som alla andra pojkar."

"Visa mig hur" krävde Andronicus.

Det kom en ny lång tystnad.

"Det kommer att kosta," svarade Rafi äntligen.

"Vad som helst", sa Andronicus. "Jag ger dig vad som helst"

Det kom en långt, mörk skratt.

"Jag tror att en dag kommer du att ångra detta beslut", svarade Rafi. "Väldigt, väldigt mycket."

KAPITEL TIO

När Romulus marscherade nerför den minutiöst stenlagda vägen, gjord av gyllene tegel, vilken ledde till Volusia, huvudstaden i Imperiet, med sina soldater klädda i sina finaste uniformer för att väcka uppmärksamhet. Romulus gick i fronten framför resten av sin armé, som reducerats till ett par hundra soldater, nedslagna och besegrade av sin kamp med drakarna.

Romulus kokade av ilska. Det var en promenad av skam. I hela sitt liv hade han alltid återvänt segerrik, med parader där han blivit hyllad som en hjälte; nu återvände han till tystnad, till ett tillstånd av förlägenhet, och istället för att föra tillbaka troféer och fångar, var de nu soldater som hade besegrats.

Det brände upp honom inifrån. Det hade varit så dumt av honom att gå så långt i jakten på Svärdet, att vågat slåss mot drakarna. Hans ego hade lett honom; han borde ha vetat bättre. Han hade haft tur att han kunnat fly, om än med bara några av hans män fortfarande intakta. Han kunde fortfarande höra sina mäns skrik, fortfarande känna lukten av deras förkolnade kött.

Hans män hade varit disciplinerade och hade kämpat tappert, marscherat till sin död på hans kommando. Men efter att hans tusentals män krympt inför hans ögon, till några få hundra, hade han vetat att fly. Han hade beordrat en hastig reträtt, och de som varit kvar av hans styrkor, hade glidit in i tunnarna, säkrade från drakarnas andetag. De hade stannat under jorden och hade avverkat hela vägen tillbaka till huvudstaden, till fots.

Nu var de där, marscherande genom stadsportharna som reste sig trettio meter upp i skyn. När de gick in i denna legendariska stad, skapad helt i guld, kunde man se tusentals Imperiesoldater gående åt alla håll, marscherande i formationer, kantade gatorna, väckande uppmärksamhet när han passerade. Med andra ord, med Andronicus borta, var de facto Romulus ledare av Imperiet, och den mest respekterade av alla krigare. Det vill säga, tills hans förlust idag. Nu, efter hans nederlag, visste han inte hur folk skulle se på honom.

Nederlaget kunde inte ha kommit vid en sämre tidpunkt. Det kom i det ögonblicket då Romulus förberedde sin kupp, förberedde sig för att ta makten och avhysa Andronicus. När han sårad på sin väg genom den pedantiska staden, förbi fontäner, minutiöst stenlagda gångar i trädgårdar, tjänare och slavar överallt, funderade han på att i stället för att återvända, som han hade tänkt, med Ödessvärdet i sin hand, med mer makt än han hade någonsin haft, att han i stället hade återvänt i en position av svaghet. Nu, istället för att kunna göra anspråk på makten som var med rätta hans, skulle han be om ursäkt inför Rådet och kunde bara hoppas, att inte förlorat sin position.

Stora Rådet. Tanken på det vred om hans inre. Romulus var inte den som skulle stå till svars för någon, än mindre till ett råd som bestod av medborgare som aldrig hade svingat ett svärd. Var och en av de tolv provinserna i riket hade skickat två representanter, två dussin ledare från varje hörn av Imperiet. Tekniskt sett, styrde de Imperiet; i verkligheten dock, regerade Andronicus som han ville, och Rådet gjorde som han sade.

Men när Andronicus hade varit i Ringen, han hade gett Rådet mer auktoritet än de någonsin hade haft; Romulus antog att Andronicus hade gjort detta för att skydda sig själv och hålla Romulus i schack, för att se till att han hade en tron kvar att komma tillbaka till. Hans omsorg hade uppmuntrat Rådet; de agerade nu som om de hade rätten att sätta sig till doms över honom.

Och Romulus fick, tills vidare, lida skymfen av att behöva svara dessa människor. De var alla handplockade kumpaner till Andronicus, dessa var Andronicus säkerhet att tronen, som han hade förskansat sig, aldrig skulle gå förlorad för honom. Rådet sökte alla ursaker för att stärka Andronicus och försvaga alla hot mot honom—särskilt Romulus. Och Romulus nederlag efterlämnade en perfekt öppning.

Romulus marscherade hela vägen fram till den skinande kongressbyggnaden, en enorm, svart, rund byggnad som reste sig högt upp mot himlen, omgiven av gyllene pelare, med en lysande gyllene

kupol. Imperiets flagga vajade, och placerad över dess dörr, var bilden av ett gyllene lejon med en örn i dess mun.

När Romulus hade tagit trappans hundra gyllene steg, väntade hans män på honom vid torget. Han gick ensam, tog stegen, tre åt gången, till kongressdörrarna, och hans vapen rasslade mot hans rustning, allt eftersom han gick.

Det tog ett dussin anställda att öppna de massiva dörrarna högst upp på trappan, de var femtio meter höga, gjorda av glänsande guld med svarta nitar, präglade med Imperiets sigill. De öppnade dem helt, och Romulus kände ett kallt drag komma ut, som reste hans nackhår, när han marscherade in i det inre dunklet. De enorma dörrarna stängdes bakom honom, och han kände, som han alltid gjorde när gjorde entré i denna byggnad, som om han skulle begravas.

Romulus stoltserade över marmorgolvet, hans stövlar ekade, spände sin käke, med en vilja att avklara detta möte och gå vidare till viktigare saker. Han hade hört ett rykte om ett fantastiskt vapen, just innan han kom hit, och behövde veta om det var sant. Om så vore, skulle det förändra allt, ändra balansen till att vara helt i hans makt. Om det verkligen fanns, då skulle allt detta—Andronicus, Rådet—inte längre ha någon betydelse för honom. I själva verket skulle hela riket äntligen vara hans. Tanken på detta vapen var det enda som höll Romulus självsäker och trygg, när han marscherade uppför ännu en uppsättning av steg, genom en annan uppsättning av stora dörrar, och slutligen hamnade i den runda salen, där Stora Rådet höll till.

Inuti denna stora sal, fanns ett svart, runt bord, tomt i dess mitt, med en smal passage för en person att komma in. Runt omkring hela salen, satt Rådet i tjugofyra svarta dräkter, sittande med strängta miner runt bordet, alla var gamla män med grånande horn och scharlakansröda ögon, som droppade rött från alltför många års seende. Det var förödmjukande för Romulus att behöva möta dem, att behöva gå igenom den smala entrén till mitten av bordet, att vara omgiven av personer som han var tvungen att tala med. Det var förödmjukande, att tvingas vända sig om hela tiden till var och en av dem, för att svara dem. Hela designen av den här salen, det här bordet, var bara ytterligare en av Andronicus skrämseltaktik.

Romulus stod där i mitten av salen, i tystnaden, för han visste inte hur länge, irriterad och rastlös. Han var frestad att gå ut, men han var tvungen att kontrollera sig själv.

"Romulus av Octaking Legionen", meddelade en medlem av kongressen formellt.

Romulus vände sig om och såg en mager, äldre kongressman, med ihåliga kinder och grånande hår och stirradende på honom med scharlakansröda ögon. Den här mannen var en kumpan till Andronicus och Romulus visste, att han skulle säga allt som kunde gynna Andronicus och vara till hans förmån.

Den gamle mannen harklade sig.

"Du har återvänt till Volusia i nederlag. I skam. Du är djärv som kom hit."

"Du har blivit en hänsynslös befälhavare som fattar förhastade beslut, sade en annan kongressman.

Romulus vände för att se ett par hånfulla ögon stirrande tillbaka på honom från andra sidan av cirkeln.

"Du har förlorat tusentals av våra män i din fruktlösa sökande efter Svärdet, med din hänsynslös konfrontation med drakarna. Du har svikit Andronicus och Imperiet. Vad har du att säga?"

Romulus stirrade trotsigt tillbaka.

"Jag ber om ursäkt för ingenting", sade han. "Att hämta Svärdet var av vikt för riket."

En annan gammal man lutade sig framåt.

"Men du har *inte* hämta det, eller hur?"

Romulus rodnade. Han skulle kunna dödat den här mannen.

"Jag gjorde det nästan", svarade han till slut.

"*Nästan* betyder inte ett dugg."

"Vi mötte oväntade hinder."

"Drakar?" anmärkte en annan kongressman.

Romulus vände sig emot honom.

"Hur dumdrigtigt kan du vara?" sa kongressmannen. "Trodde du verkligen att du kunde vinna?"

Romulus harklade, och hans vrede steg.

"Det gjorde jag inte. Mitt mål var inte att döda drakar. Det var för att hämta Svärdet."

"Men återigen, gjorde du inte det."

"Ännu värre," sade en annan, "du har nu släppt loss drakarna emot oss. Rapporter kommer in om deras attacker, från hela Imperiet. Du har startat ett krig som vi inte kan vinna. Det är en stor förlust för Imperiet. "

Romulus svarade inte; han visste att det skulle bara leda till fler anklagelser och beskyllningar. När allt kom omkring, var dessa Andronicus män, och de alla hade en agenda.

"Det är synd att den stora Andronicus inte själv är här för att tukta dig", sa en annan kongressmedlem. "Jag känner mig säker på att han inte skulle låta dig leva ens till slutet av dagen"

Han harklade sig och lutade sig tillbaka.

"Men i hans frånvaro, måste vi invänta hans återkomst. Från och med nu, kommer du beordra armén att skicka legioner av fartyg för att förstärka den store Andronicus i Ringen. Vad som gäller för dig, så kommer du att degraderas, fräntages ditt pansar och din grad. Bo i barackerna och invänta vidare order från oss."

Romulus stirrade, misstroget.

"Var glad att vi inte avrättar dig direkt. Nu lämnar du oss", sade en annan kongressman.

Romulus knöt nävarna, hans ansikte övergick i en violett ton, stirrande ner på varje kongressman. Han svor att döda varenda en av dem. Men han tvingade sig att avstå, sade till sig själv, att ännu var tiden inte kommen. Han kunde få lite tillfredsställelse av att döda dem nu, men det skulle inte gynna hans slutliga mål.

Romulus vände och stormade ut från salen, hans stövlar ekade, gående ut genom dörren som tjänarna öppnade och sedan smällde igen bakom honom.

Romulus marscherade ut ur kongressbyggnaden, ner för de hundra gyllene stegen och hans grupp av väntande män. Han vände sig till sin befälhavare.

"Sir," sade generalen, bugade sig ner lågt, "vad är ditt kommando?"

Romulus stirrade tillbaka, funderande. Naturligtvis tänkte han inte lyda Rådets order; Tvärtom, nu var det dags att trotsa dem.

"Kommandot från Rådet är att alla Imperiets fartyg till havs, ska återvända hem till våra hamnar på en gång."

Generalens ögon stod vidöppna.

"Men herre, denna order skulle lämna den stora Andronicus övergiven inne i Ringen, utan möjlighet att återvända hem."

Romulus vände sig om och stirrade på honom, med kalla ögon.

"Ifrågasätt aldrig mig", svarade han, med stål i rösten.

Generalen böjde huvudet.

"Naturligtvis inte, sir. Förlåt mig"

Hans befälhavare vände och rusade ut, och Romulus visste att han skulle utföra hans order. Han var en trogen soldat.

Romulus log inåt mot sig själv. Hur dåraktigt Rådet hade varit med att tro, att han skulle dröja sig kvar, och utföra deras order. De hade underskattat honom kolossalt. När allt kom omkring, hade de ingen makt att genomdriva sin degradering, och när de skulle komma underfund med det, skulle Romulus, medan han hade makten, verkställa tillräckligt med kommandon för att hindra dem från att få makt över honom. Andronicus var stor, men Romulus var större.

En man stod i utkanten av torget, klädd i en lysande grön dräkt, med huvan nerdragen, avslöjande ett brett, platt gult ansikte med fyra ögon. Mannen hade långa smala händer, fingrar lika långa som Romulus arm, och väntade tålmodigt. Han var en Wokable. Romulus tyckte inte om att ta itu med denna ras, men under vissa omständigheter var han tvingad—och detta var ett av dessa tillfällen.

Romulus gick bort till Wokable, och en kuslig våg av obehag kunde kännas på flera meters håll, när varelsen stirrade tillbaka på honom med sina fyra ögon. Det sträckte ut ett av sina långa fingrar och rörde vid hans bröst. Romulus stannade, kall av kontakten från det slemmiga fingret.

"Vi har hittat vad du har skickat oss att söka efter" sa varelsen. Wokablen gjorde ett udda gurglande ljud långt nere i halsen. "Men det kommer att kosta dig dyrt."

"Jag kommer inte att betala något," sade Romulus.

Varelsen stannade upp, som om det beslutade sig.

"Du måste komma ensam."

Romulus funderade.

"Hur vet jag att du inte ljuger?" frågade Romulus.

Varelsen lutade sig tillbaka och kom närmast det man skulle kunna kalla för ett leende. Romulus hade önskat att han inte log. Det avslöjade hundratals vassa, små tänder i dess rektangulära käke.

"Du behöver inte", sade det.

Romulus såg in alla dess ögon. Han visste att han borde inte lita på denna varelse. Men han var tvungen att pröva. Priset han skulle få, var för stort för att ignoreras. Det var priset Romulus hade letat efter i hela sitt liv: det mytomspunna vapnet, som legender hade haft, skulle kunna sänka Sköld och tillåta honom att korsa klyftan.

Varelsen vände ryggen åt honom och började gå därifrån, och Romulus stod där och såg efter det.

Till slut följde han efter.

KAPITEL ELVA

Gwendolyn red på ryggen av Mycoples, bakom Thor, höll om honom hårt, med vinden rusande genom hennes hår. Det var kallt, men det kändes så uppfriskande. Hon började känna sig levande igen.

I själva verket hade Gwendolyn aldrig känt sig så lycklig som hon gjorde nu. Allt kändes rätt i världen igen. Hon kunde känna sitt barn, sparkande i magen, och kunde känna sin glädje över att vara nära Thor. Gwen brann av längtan att berätta nyheten för Thor, men hon väntade på det perfekta ögonblicket. Och ända sedan de hade lämnat Tillflyktens torn, hade de inte haft ledig stund för att kunna tala med varandra.

Det hade varit en virvelvind av strider och äventyr, två av dem flygande på Mycoples, Gwendolyn tittade med vördnad när besten utplånade stora antal av Andronicus män. Hon tyckte inte synd om dem. Tvärtom kände hon sig nöjd, kände att hennes hämndbegär långsamt hade uppfyllts. Med varje Imperiesoldat dödad, med varje stad och by de befriat, kände hon att fel hade gjorts rätt. Efter alla nederlag, efter att ha sett sitt hemland förstöras, kändes det bra att äntligen vara en vinnare.

Efter befriandet av Vinesia, började Kendrick och hans män sin resa tillbaka till Silesia. Gwendolyn och Thor hade beslutat att flyga tillbaka på egen hand och möta dem där. Med Mycoples, var de så mycket snabbare än hästarna och hade gott om tid över. Tor hade dirigerat Mycoples att ta dem på en flygtur runt Västra Kungariket. När de flög, tittade Gwen ner med tillfredsställelse över att se massor av Andronicus män utplånade, liggande på marken överallt från Högländerna till klyftan. Det Västra kungariket, som hon var så lättad över att se, var helt gratis.

Naturligtvis förblev halva Imperiets armé kvar på andra sidan av Högländerna, men Gwendolyn var inte orolig för det nu. Av att se de enorma skador Thor hade tillfogat denna dag blev det helt uppenbart för henne, att de kunde utplåna resterna av Andronicus män nästa gång. Andronicus skulle inte ha något annat val nu, än att kapitulera, eller att lida nederlag.

För första gången, hon kunde inte komma ihåg på hur länge, fanns det inte längre något behov av att oro sig. Nu var det dags att fira. Mycoples flaxade med sina stora vingar och Gwendolyn granskade henne i förundran, fortfarande hade hon svårt att förstå att hon verkligen red på ryggen av en drake.

Hon höll sig fast i Thor när de tog den romantiska åkturen runt hela Ringen, tittade ner på berg och dalar och böljande kullar, och såg dessa för första gången ur detta perspektiv. De nådde klyftan och i fjärran kunde hon upptäcka det glittrande gula av Tartuvian vid horisonten. De vände och flög längs klyftans kant, och hon tappade andan, när hon såg det ur detta perspektiv, dess virvlande dimma glödde i solnedgångarna. Det verkade lika enormt som världen.

De vände och tog kurs mot Silesia, och Gwens hjärta dunkade vid tanken på att återförenas med hela sitt folk. Innan Thor ankomst, hade hon varit rädd att återvända, för att möta sitt folk. Men nu, kände hon inte längre någon skam; tvärtom, hon kände sig fylld av glädje och även stolthet. Argons visdomsord hade äntligen sjunkit in, och hon hade äntligen insett att det som hänt henne, hade inget att göra med vem hon var, att det inte var definitionen av henne. Hela hennes liv låg framför henne, och hon hade makt att välja, om hon ville leva sitt liv i lycka eller låta livet vara förstört. Hon hade bestämt sig för att leva. Det var den bästa hämnden. Hon skulle inte tillåta att något tog ner henne.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.